

YOLUN SONU GÖRÜNÜYOR!

İdlip için yapılan Tahran görüşmelerinden eli boş dönen faşist Türk devleti, son günlerde Hatay sınırına sevkiyat yapmak suretiyle hala oyunda olduğunu göstermeye çalışıyor; kendi deyimleriyle "sahada oldu bittilerin önüne geçme"ye uğraşiyor. Ama ne yaparlarsa yapsınlar "Şam'da namaz kılma" hayalinin yerini "Hatay'ı kaybetme" korkusunun aldığı gizleyemiyorlar. Burjuva yazarlar, köşelerinde bunu açık açık yazıyorlar. Devletin tepesindekilerin bütün o efelenmelerin, heyhelemelerin yerini "hatırlatma"ların, "uyarma"ların, "rica"ların aldığı görmemek için bakar kör olmak gerekiyor.

TC devletinin Suriye politikası çökmüş durumdadır. Bunu en iyi gösteren olay, Türkiye'nin Tahran görüşmelerinde üzerinde ısrarla durduğu İdlip'te taraflar arasında ateşkes ilan edilmesi talebinin kabul edilmeyişidir. Hatta Rusya bununla da kalmamış, daha zirvenin dumanı üstünde tüterken Suriye ile birlikte İdlip'teki El Nusra mevzilerini vurmaya başlamıştır.

(Devamı 5. Sayfada)

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 - 26 Eylül 2018 / S 57 / 1 TL

ÇÖKÜŞTEN KURTULAMAYACAKLAR!

Dünya üzerinde küresel isyan dalgaları genişledikçe uluslararası sermayenin saldırıları da genişliyor. Emperyalist-kapitalist sistem varlığını koruyabilmek için dünyanın bütün ilerici, devrimci güçlerine karşı savaş açmış durumdadır. Bunun adı küresel iç savaştır. Bu savaş geliştikçe zaten gerici olan rejimler daha da gericileşiyor; işçi ve emekçi halklara karşı saldırılarını daha da şiddetlendiriyorlar.

Gerici İran rejimi Kürt halkına karşı saldırılarını, içlerinde Ramın Penahi'nin de olduğu 3 Kürt gencini idam ederek sürdürdü. Uzun süredir Penahi'nin idamını engellemek için dünyanın dört bir tarafında sürdürülen kampanyalar sonuç vermedi ve katil molla rejimi Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı beslediği kin ve nefret duygularını 3 genci idam etmek suretiyle bir kez daha göstermiş oldu. Peki bugüne kadar yaptığı ve muhtemelen yapmaya devam edeceği bu tür katliamlar gerici İran rejimini yıkılıp gitmekten kurtaracak mı? Hayır!..

Arjantin'de polis, onyıllardır gelenekselleşmiş olan, kaybedilen yakınlarını arayan Plaza de Mayo annelerine saldırdı; onlarca göstericiyi yaraladı ve gözaltına aldı. Bu ve buna benzer saldırıların hiçbiri Arjantin hükümetini ekonomik ve siyasi krizden kurtarabildi mi? Bu saldırılar Arjantin'de yeni piqueteros ayaklanması benzeri ayaklanmaları engelleyebilecek mi? Arjantin hükümetini ve devletini çöküşten kurtarabilecek mi? Hayır!..

Türkiye'de dinci faşizm, 700 haftadır Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yaparak devlet tarafından kaybedilen çocuklarını arayan

Cumartesi Anneleri'ne saldırdı; onlarca insanı darp ederek gözaltına aldı; sonra çıkıp bu aileleri ve onlara destek verenleri açık açık tehdit etti. Sonraki haftalar ise her tarafı abluka altına alarak terör estirdi... Faşist devlet, her geçen gün kendisini daha fazla hissettiren ekonomik kriz, dış politikada yaşadığı hezimet vb'nin etkisiyle gemi azya aldı; her yere, herkese saldırıyor. Bir yandan siyasi davalarda cezalar gırla gidiyor; bir yandan idam, Tek Tip Elbise tartışmaları... Bir yandan af vb ile içerdeki dinci faşizmin tabanı olabilecek kesimleri dışarı çıkarıp iç savaşta kullanma düşüncesi, diğer yandan "taşları bağlama" planları... Fabrikaların kapatılması, insanların işsizliğe mahkum edilmesi, her gün yapılan zamlarla insanların daha da yoksullaştırılması, Kürt halkına karşı yükseltelen şovenizm ve baskılar, Alevilerin evlerinin işaretlenmesi, gençlerin soruşturularla okuldan atılması, cezaevlerine kapatılması, kadınların katledilmesi; şiddete ve tecavüze uğramaları, doğanın tahribatı, kentlerin yaşanmaz hale getirilişi... Peki bütün bu saldırılar, bu planlar, bu hazırlıklar, faşist devleti bir çöküşten kurtarabilecek mi? Hayır!..

Çünkü tüm dünyada emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü hızla belirginleşiyor. Tarih, bugüne kadarki en kırılma noktasındadır. Bu yeni evrede kapitalist sistemin tabutuna ilk çiviyi kimin çakacağını çok da uzak olmayan bir gelecekte hep beraber göreceğiz.

Bu kan denizinin ufkundan doğacak güneşi görmek için ayağa kalkalım; unutmayalım güneş ilk doğduğunda, önce ayaktakine vuracaktır.

>>Editör...

İDLİB SAVAŞI VE DEVİRCİ GÖREVLERİMİZ!

Bir kriz ya da savaş döneminde bir sosyal reformist bir devrimciden, devrimci komünist ayrımının en basit, en kestirme ve en güvenilir yolu öz olarak şudur: Bir reformist, bir savaş ya da kiriz koşullarından burjuva sınıfla uzlaşmak, sınıf işbirliğini derinleştirmek, burjuva sınıfa kendi hakkında güven vermek için yararlanmaya çalışır.

Bir devrimci komünist ya da emekçi sınıfların, ezilen halkların çıkarlarına gerçekten bağlı bir devrimci, aynı koşullardan burjuva egemenliğin yıkılması, halkların devrimci iktidarının kurulması, sosyalizme giden yolun açılması için yararlanmaya çalışır; politikalarını bu temel amaç etrafında şekillendirir.

3

En Devrimci En Belirleyici
Ve En Stratejik Aşama

C.Dağlı

2

K.Burjuva Siyasetler Ve
Politikada Tutarsızlık Sanatı

İ.Cevat Çetiner

4

Dolar Tanrısının Gazabı

Umut Çakır

5

Dayanışmanın Önemi

Ali Varol Günel

8

Sınıf
Mücadelesinde Zor

Özgür Güven

9

Hepiniz Aynı
Gemidesiniz

Kenan Kızıl

10

EN DEVRİMCİ EN BELİRLEYİCİ VE EN STRATEJİK AŞAMA

BAŞYAZI

C. Dağlı

İktidarı ele geçirme aşaması, devrimin en devrimci, en stratejik, en önemli ve en belirleyici aşamasıdır. Devrimci mücadelenin iktidarı kapılmasına gelip dayanmasının iç, tarihsel gelişme ve dünya tarihi açısından büyük bir önemi var.

Burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek için proletarya ve proleter devrimci parti birçok görev yürütür, birçok alanda mücadele verir. Fakat verili politik koşullarda ana görevin belirlenmesi gerekiyor. Aksi durumda, hangi görevin ikincil olduğu, hangi görevin öne çıktığı saptanamaz. Bütün görevlere aynı ağırlığı vermek, hepsini eşit derecede önemli görmek, ne yöne gideceğini bilmemektir. Bu durumda kalan devrimci işçilerin ve sınıf partisinin sınıf savaşına önderlik yapması beklenmez. Bu, sınıf savaşını yöneten ve proletaryanın savaş kurmayı olan devrimci komünist partinin hiçbir "hareket planının" olmaması demektir.

Verili koşullarda, devrimci sınıfın ana görevinin ne olduğunu belirlemesi hedefi gerçekleştirmesiyle doğrudan doğruya bağlantılıdır. Devrimin ilk dönemlerinde burjuvazinin her türlü başkaldırısını, gerici direnişini bastırarak devrimci işçi sınıfının ana görevi durumundayken, daha sonraları ise yönetim görevi ana görev haline gelir. Ama ondan önce, bu topraklarda olduğu gibi, yani burjuva egemenliği koşullarında, devrimci hareketin gelişmesi iktidarı ele geçirme aşamasına gelmişse, devrimci sınıfın ve diğer emekçilerin ana görevi bu savaşı kazanmak, iktidarı ele geçirmek devrimci tarzda çözmektir. Tüm çalışmasını, ciddi hazırlıkları, mücadelenin ağırlık merkezini doğrudan doğruya iktidarı ele geçirecek eylemlere vermektir.

Mücadelenin her aşamasında olduğu gibi, çelişkinin devrimle çözüleceği yani halk kitlelerinin iktidarı alma aşamasında da günlük mücadeleler yürütülecektir. Şu farkla ki iktidarı ele geçirme aşamasında, günlük mücadeleler, ana görevle bağlantılıdır. Diğer görevler, iktidarı ele geçirme temel görevinin önüne geçirilmeyecek, her devrimin kilit sorunu ve güncel görev olan iktidarı ele geçirme görevi ileriye ertelenmeyecektir. Devrimci mücadelenin en belirleyici, en stratejik aşamasının ana görevi bu şekilde konmalıdır.

Proletarya iktidarı aldığı anda, insanlar hemen devrim saflarına geçmiyor. Devrim anında her yerde egemen olamıyor. Siyasi iktidarı halk kitlelerine eline geçmesi emeğin devrimci iktidarının kurulması, toplumsal kurtuluş yolunda atılan en önemli adımdır. Siyasi iktidarı ele geçirilmesi halk güçlerine, burjuvaziye karşı mücadelede kesin bir üstünlük sağlar. Fakat, yitirdiği politik avantajı yeniden elde etmek için, burjuvazi her yerde, gerici başkaldırılara kalkışacağından sınıf savaşını yeni koşullarda ve yeni biçimlerde devam eder. Halk demokrasili iktidarı burjuvaziye, gerici güçleri tamamen bastırarak devrimci araçları etkin olarak kullanmayı sürdürür. Böylece devrimin kazanımlarını güvenceye alır. Devrimle, karşı-devrim arasındaki bu yoğun savaşın dönemi milyonlarca insanın, burjuvazinin yanından ayrılarak devrim saflarına katılmasıyla sonuçlandırılan bir dönemdir.

Devrimin ilerlemesi toplumun karşıt kutuplardan birinde yer almasını hızlandırır ve derinleştirir. Fakat devrimin olması için, bu saflaşmanın kutuplaşmanın önceden belirli bir derecede oluşması gerekiyor. Devrimin ilerlemesine bağlı olarak, toplum, ya işçi sınıfı ve devrimden yana, ya da burjuvaziden yana olacak şekilde safını belirler. Diğer şeylerin yanında herkes toplumsal konumuna uygun olarak yerini belirler. Devrimci çalışma, devrimci eylem, devrimci ayaklanma, ezilen ve sömürülenlerin toplumsal devrim saflarında yer almalarını hızlandırır.

Halk ayaklanması, sınıf savaşının çeşitli aşamalarında patlak verebilir. Ekonomik bir kriz anında, sefaletle sürüklenen, daha doğrusu sefaleti derinleşen halk kitlesi bu durum karşısında ayaklanmaya başlayabilir. Politik durumun kötüleşmesi de buna yol açabilir. Bu durumlarda ayaklanma daha çok kendiliğinden gelişir. Devrimin iktidarı ele geçirme aşamasında ise kendiliğinden patlak veren ayaklanmanın yanında devrimci kitleler ve devrimci proleter parti ayaklanmaya esas olarak bilinçli ve örgütlü olarak hazırlanır. 31 Mayıs'ta patlak veren halk ayaklanması, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci halk ayaklanmasının bu tüm koşulların yeterince var olduğunu ortaya koydu. Devrimci işçiler, devrimci kitleler yeni ayaklanmaya Haziran halk ayaklanmasının derslerinden de yararlanarak çok bilinçli, örgütlü ve bütün ciddiyetiyle hazırlanmalıdır.

Ayaklanmaya büyük bir ciddiyetle hazırlananlar, önüne temel ve ivedi görev olarak devrimi gerçekleştirmeyi koyanlardır. Burjuvaziyle uzlaşma içinde hareket etmek isteyenler devrimci bir ayaklanmayı ne düşünürler, ne de isterler. Gezi sırasında gösterdikleri tavır, onların yeni bir ayaklanma sırasında nasıl davranacakları hakkında bir fikir veriyor. Fakat, proletaryanın gelişmiş koşullarda devrimci savaşını yürütmesi ve güncel devrimci krizin derinliği, uzlaşmacıların başarısızlığa sürüklenmesi. Aynı koşullar devrimin zaferi içinse uygun zemin sunuyor.

İktidarı ele geçirme aşamasında, mücadelenin en belirleyici aşamasıdır. Belirleyicidir çünkü, sömürünün her biçimine son verecek bir dönem, yani emekçilerin kurtuluş yolu iktidarı ele geçirilmesiyle açılır. Burjuvazi ise çıkarlarından ve ayrıcalıklarından yoksun olmamak için, gerici savaşı en tepe noktaya, en iğrenç düzeye çıkarır. Böylece bir durumda işçi sınıfı ve emekçi halk devrimci mücadeleyi sonuna kadar yoğunlaştırmadan, belirleyici mücadeleyi kazanamazlar.

Sınıflar savaşının pratik gelişmesi, içine girdiğimiz aşamanın nasıl geçeceği hakkında bize bir düşünce veriyor. Kelimenin gerçek anlamıyla toplumun geniş kesimleri tekeli kapitalist güçlerin, faşist devletin baskısı altında, siyasi iktidarı tam anlamıyla saldırgan bir politika izliyor. Şu gerçeği belirtmeye bile gerek yok: İktidarı elinde tutan burjuva sınıf saldırılarını ve düşmanlığını esas olarak işçi sınıfına, devrimci komünistlere yönelmiştir. Bu saldırılar bugün artarak sürüyor. Mücadelci Kürt hareketine yönelik saldırganlık, en tepe noktaya çıkarıldı. Gerici, faşist saldırganlığın sosyal medyaya kadar uzanması saldırganlığın boyutlarını gösteriyor.

Ama tüm bunlar sürecin yalnızca bir yanındır ve biz gerçeği anlamak için, sürecin bütünlüğüne bakmalıyız. Burjuvazinin gerici şiddetinin ve saldırganlığının artması onun çöküşünü hızlandırıyor sadece; süreç, proletaryanın kurtuluşu yönünde işliyor aynı zamanda. Çünkü başka şeylerin yanında devrimci dinamikler etkin durumda ve artan burjuva saldırganlığa rağmen gelişme gösteriyor. Bütün gelişmeler ve olayların sıklığı yeni ve büyük bir patlamanın gelmekte olduğunu gösteriyor. Bunun bütün öğeleri yeterince birleşmiş durumda. İçinde olduğumuz aşamayı başarılı olarak geçmek için ortaya çıkan uygun durumdan yararlanmasını bilmek gerekir.

Pratik mücadele eğitici. Mücadelci kitleler verili durumdan nasıl yararlanacaklarını kendi büyük devrimci mücadelesinden öğrendiler, öğreniyorlar. Milyonlar, çıkarlarını istemlerini ve gelecek özlendilerini ancak devrimci pratikle, devrimci pratiği yoğunlaştırarak karşılayacaklarını sınıf kavgasının pratiğinden öğrenmiş durumda. Yeni aşamayı kazanmak için, devrimci pratik en yüksek biçimlerine vardırılmalı. İşte büyük halk kitlelerinin kendi deneyiminden çıkardığı, pratik sonuç.

Devrimci işçiler, halk kitlelerinin en ileri, en tutarlı ve en devrimci kesimleri, uzlaşmacı siyasetlerden ve küçük burjuva devrimcilerinden -diğerleriyle aynı noktada bulaşan- çok daha ileri bir mücadele anlayışını temsil ediyorlar. Devrimci kitleler, sınıf savaşının devrimci biçimlerine devrimci yöntem ve araçlarına on yıllardır başvuruyorlar. Devrimci zor yöntemlerine başvurması, onların gelişkinliğinin somut göstergesidir.

Gelişkin devrimci kitleler yeni aşamada büyük halk yığınlarının önünde gidecek ve zafer onları olacaktır.

Kürdistan'ın Özgürlüğü İçin Mücadele Eden Devrimcilere İran'da İdam

8 Eylül Cumartesi... İran'da Recayişar Zindanından bugün 3 Kürt devrimcinin idamlarının haberi geldi... Bekleniyordu idamlar... Sonuçta İran dinci gerici faşizminin idam ettiği ne ilk devrimciler olacaklardı, ne de son... Tüm dünya halklarının dileği, son olmaları idi elbet, hatta hiç olmaması... Bunun içindi haftalardır Ramin Hüseyin'i kurtarmak için sürdürülen kampanyalar, eylemler hiç eksik olmadı...

Ramin Hüseyin Penahi... Halkın özgürlüğü için mücadele eden Kürt bir devrimci... Son haftalarda adı sık sık duyulmasının nedeni, gerici İran rejimi tarafından idam edilecek olmasıydı...

14 ay önce Senendec'de devrim muhafızlarıyla girdiği çatışmada yaralı olarak tutsak düşmüş, 3 yoldaşı ise hayatını kaybetmişti. Ocak ayında "silahlı örgüte üye olmak" ve "Allaha karşı gelmek" suçlamaları ile idam cezasına çarptırılan Komala (İran Kürdistanı Devrimci Emekçiler Topuluğu) üyesi Penahi'nin idamı ulusal ve uluslararası baskılar nedeniyle birkaç defa ertelenmişti.

Halkın kurtuluşu için mücadele eden genç devrimciyi idam etmeye cesaret edemeyen İran yönetimi, onu öldürmeleri için uyuşturucu çetelerinin arasına koymuş, kendisini ve avukatlarını kaçırmış, devletten ve tanrıdan af dilemesini istemiş, ancak Ramin Hüseyin Penahi başını asla eğmeyerek, yoldaşlarının bulunduğu cezaevine gitmek için açlık grevine başlamıştı.

Ve 3 Eylül günü sabah saatlerinde Penahi'nin bir videosu yayımlandı. Bir veda videosuydu adeta...

"Ben Ramin Hüseyin Penahi'yim. Recayişar zindanında tutuluyorum" diyor ve kendisine destek veren herkese, Kürt hal-

kına teşekkür ediyordu... Gerek Türkiye'de, Gerek İran'da, Kürdistan'da, gerekse Avrupa'da haftalardır idamını durdurmak, adil yargılanmasını sağlamak için eylemler yürütüyor, kampanyalar düzenliyordu. Hatta birkaç ay önce yeğeni idamını engellemek ve kamuoyu yaratmak için intihar etmişti.

"Ben Kürdistan halkının özgürlüğünden yanayım" diyor ve terörist olduğuna dair iddiaları reddediyor Penahi mesajında,

"Kürdistanlıların özgürlüğü için mücadele ediyorum" diyor son sözlerinde.

Evet, belki de bu, gerçekten son sözleri olacak ve birkaç saat sonra yaşamı bir darağacında sona erecek halkın özgürlüğü için mücadele eden bir devrimci genç daha...

Halkın özgürlüğü için yaşamını feda eden kuşaklar oldukça, "Benim kanım bir tutam yağ, yakar özgürlüğün ateşini" diyenler oldukça, halklar özgürlüğüne kavuşacaktır elbet...

Yukarıdaki satırlar yazıldığında takvimler 3 Eylül'ü gösteriyordu. Ve sabahına Ramin Hüseyin idam edilmedi... Cezaevi kapısı önünde bekleyen ailesi saatler sonra çocuklarını gördü ve idam ertelense de açlık grevine devam ettiğini duyurdu.

...
Ve günlerden 8 Eylül... İran'ın Recayişar zindanında 3 Kürt devrimci asılarak idam edildi...

Ramin Hüseyin Penahi'nin kardeşi Amjad Hüseyin Penahi twitter hesabından önce kardeşinin idam edildiğini duyurdu. Ardından da kardeşinin Zanyar ve Loqman Muradi kuzenlerle birlikte asıldığını haber verdi.

9 yıldır zindanda olan Kürt devrimciler Zanyar Muradi ve Loqman Muradi de bu sabah idam edildi.

5 Eylül günü infaz için tekli hücrelere alınan Zanyar ve Loqman Muradi kuzenlerin 8 Eylül Cumartesi günü idam edilecekleri duyurulmuştu. Zanyar'ın annesi "İmdatımıza yetişin" diyerek duyarlılık çağrısında bulunmuştu.

Zanyar ve Loqman Muradi, Ağustos 2009'da Sine eyaletine bağlı Meriwan kentinde gözaltına alınmış ve 9 ay boyunca işkenceye maruz kalmışlardı...

"Barış İçinde Bir Dünya Mümkün"

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla "Barış tecrit edilemez" şiarıyla miting düzenlendi. 2 Eylül günü yapılan miting öncesi Bakırköy Dikilitaş'ta yürüyüş korteji oluşturuldu.

Mitingde HDP, HDK ve aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu çok devrimci örgüt ve sendika katıldı.

Mitingde Cumartesi Anneleri ve Barış Anneleri de barışı simgeleyen beyaz tülbentleriyle "Savaşa Geçit Vermeyeceğiz" pankartı ve "Beni Bul Anne" şarkısı eşliğinde yürüdü.

Mitingde taşınan pankart ve dövizlerde Barış talebi öne çıkarılmıştı. HDP'ilerin taşıdığı "Barış Tecrit Edilemez" pankartına polis, ikinci arama noktasında el koymaya çalıştı. Yürüyüş boyunca "Biji Biratiya Gelan", "Ne Kayyum Ne Devlet, Demokratik Türkiye", "Barış Hemen Şimdi", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı; "1 Eylül", "Aşitî", "Peace" yazılı beyaz balonlar taşındı.

Mücadele Birliği Platformu da kortejde "Barış Devrimle Gelecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları ile yürüdü.

Yürüyüşte milletvekilleri yakılan Dersim'in fotoğrafları ve İran'ın idam edeceği Kürt devrimci Ramin Hüseyin Panahi'nin ve saldırılan Cumartesi Annelerinin resimleri ile yürüdü. Ancak arama noktalarında polis birçok döviz ve pankarta el koydu.

Özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşuyla miting programı başladı. Giriş konuşmasının ardından Grup Vardiya sahne aldı.

Cumartesi Anneleri, Barış Anneleri, 10 Ekim Derneği, Gezi Platformu'ndan temsilciler ve aylardır Zeytinburnu Belediyesi önünde eylemde olan Kenan Güngördü birer kısa konuşma yaparak barış içinde yaşanacak bir dünyanın mümkün olduğu ve bunun için mücadele edeceklerini ifade eden konuşmalar yaptılar.

HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli'nin konuşmasının ardından da Grup Bajar sahne aldı.

Biz de buradan bir kez daha söylüyoruz ki, evet, barış içinde bir dünya mümkün ve o dünya tüm savaşların, acıların, sömürünün kaynağı olan kapitalist sistemi yıktığımız zaman kavuşacağız.

Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş

Editör

İDLİB SAVAŞI VE DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZ!

...Baş tarafı 1. sayfada

İlk dalgaları kıyıya vurmaya başlayan ekonomik krize kaşı yapılan açıklamalarda, sosyal reformistlerin, küçük burjuva sosyalistlerin ve oportünist hareketlerin açıklamalarında bunu gördük. Burjuvaziyle uzlaşma, işbirliğini derinleştirme umuduyla yanıp tutuşan bu kesimler, birbiri ardına "ekonomik krizden çıkış reçeteleri" yayınladılar, genel olarak tekelci burjuva sınıfa, özel olarak dinci faşist iktidara akıl üstüne akıl verdiler.

İki örnek, iddiamızın doğruluğunu kanıtlamaya yeter sanırız. Birincisi, eski ÖDP'li, yeni HDP Sözcüsü Saruhan Oluç, elbette HDP adına, "TBMM acilen toplanmalıdır" dedikten sonra şöyle devam ediyor:

"Denge-denetleme ve fren mekanizmalarının olmadığı, kuvvetler ayrılığının ortadan kaldırıldığı bu dönemde bu krizin daha da derinleşmemesi için TBMM'nin acilen toplanması gerektiğini düşünüyoruz." Ama HDP Sözcüsü orada durmuyor, kendilerine dert edindikleri sömürücü düzenin ekonomik krizinden çıkış için "akıl" dolu önerilerini de ekliyor. Şöyle:

"Bu sorunun aşılması için tartışırken üç konuya dikkat çekmek gerekir. Birincisi israf ekonomisi sonlandırılmalıdır. Ahabap çavuş kapitalizmi çerçevesindeki çılgın projeler olarak adlandırılan verimsiz projeler sonlandırılmalıdır. Üretime ve istihdama yönelmek gerekir. Üçün-

cüsü de askeri harcamalara, savaş harcamalarına son verilmelidir. Bu adımlar atılmadığı müddetçe krizin durdurulması mümkün değildir." (13.08.2018 Gazeteler).

Şurası kesin, bir tipoloji olarak Saruhan Oluçlar, tekelci kapitalist düzenin ekonomik krizden çıkması için bütün zihinsel yeteneklerini burjuva sınıfın hizmetine vermeye çoktan hazırlar.

İkinci örneğimiz ÖDP'ye ait ve kısaca geçmek istiyoruz. ÖDP, emekçi sınıfları, ezilen halkları inim inim inleyen tekelci kapitalist düzenin ekonomik krizinin bir an evvel sona ermesini diliyor ve bunun için dinci faşist iktidara şunları öneriyor:

"Türkiye'nin ihtiyacı, gelir ve servet dağılımı bozukluklarına işaret eden, laik eğitimi ve parasız sağlığı savunan, kamucu, ekolojist bir programa dayanan üretim ekonomisidir." (13.08.2018 Gazeteler) ÖDP'nin şanssızlığı şudur ki, burjuvalar bu saçmalıkları ciddiye almayacak kadar akıllılar.

Diğer sosyal reformistlerden ve küçük burjuva sosyalistlerden söz etmeye gerek yok. Öneri ve düşüncelerinde ufak tefek farklılıklar olsa bile temel amaç aynı: Burjuva sınıfa krizden çıkış yollarını önermek. Sorsanız bunların hepsi de "sosyalisttir" hatta "komünisttir". Oysa bir sosyalistin, bir komünistin kriz koşullarında yapması gereken en basit, en sıradan ve akla ilk gelmesi gereken şey, bu koşullarından burjuva egemenliği yıkmak için yararlanmaktır.

Şimdi kapıda, bu ekonomik krizi daha da şiddetlendirecek, devrimci krizi derinleştirecek "İdlib Savaşı" var.

Öncelikle bir kaç noktanın altını çizmekte fayda var. Birincisi, İdlib Savaşı, daha önceki sayımızda ifade ettiğimiz gibi, "mukadderdir", kaçınılmazdır. "Tahran Zirvesi" sanki bu kaçınılmazlığı teyit etmek için düzenlenmişti. İkincisi, savaş ne kadar kaçınılmaz ise, dinci faşist çetelerin hezimetini de o kadar kaçınılmazdır. Üçüncüsü, dinci faşist çetelerin hezimetini, ABD, Fransa, İngiltere gibi emperyalistlerin yenilgisine olacak. Bu gelişme, bu emperyalist güçlerin Ortadoğu'dan sökülüp atılmaları sürecinin başlangıcı olacak. Dördüncüsü ve bizim açımızdan en önemlisi, dinci faşist çetelerin hezimetini, Türkiye'nin, dinci faşist iktidarın hezimetini anlamına gelecek. Bu hezimet, aynı zamanda Türkiye'nin Suriye/Rojava topraklarından sökülüp atılmasının başlangıç noktası olacak.

Türkiye, fiilen bir dış savaşın içindedir. İdlib savaşı, Türkiye'nin yer aldığı savaşa yeni bir boyut katacak, etkilerini toplumsal yaşamın istisnasız tüm alanlarında göstererek Türkiye'deki devrimci krizi derinleştirecektir. Türkiye tekelci sermaye sınıfı, kendi ayağıyla içine daldığı bu savaşın yaratacağı devrimci etki ve sonuçlardan şimdiki korkmaya başlamıştır. Bu korkuyu, dinci faşist iktidarın tepesinde oturan adamın gözlerinden okumak dahi mümkün. Ama artık çok geç, hiç bir

şey olmamış, yedi yıldır hiç bir şey yaşanmamış gibi, çekip gitmek mümkün değil. Rüzgar eken fırtına biçecek; başka yolu yok.

Fırtına yaklaşıyor ama tıpkı egemen sınıfı olduğu gibi sosyal reformistleri, küçük burjuva sosyalistleri, onların kuyruğunda yüzen oportünist hareketleri bir telaş ve panik havası sarmış. Bunlar, işçi sınıfına, emekçi ve ezilen halklara devrimci hedefler gösterip bu devrimci krizden burjuva egemenliği yıkmak için yollarını göstereceklerine itidal, dinci faşist iktidara sağduyu, maceraya atılmama öğütlerinde bulunuyorlar. Burada, ekonomik krizden çıkış reçetelerinin yerini, "barış", "sivillerin zarar görmemesi" benzeri sihirli sözcükler alıyor.

Biçim değişse de öz aynı: Devrimci krize yol açan koşullardan, burjuva egemenliğe bir zarar gelmeden, çıkış yolları öğütlemek...

Leninistler, soruna tam tersi noktadan yaklaşıyorlar ve işçi sınıfına, emekçi ve ezilen halklara, çektikleri ve çekecekleri acılara son vermenin tek yolunun, bu devrimci kriz koşullarından burjuva egemenliği yıkmak için yararlanmak olduğunu söylüyorlar.

Bu günün başlıca, öne çıkan devrimci görevi budur. Propaganda ve ajitasyon bu devrimci görevi uygun bir içerikle yürütülmelidir.

29. YILINDA GÜÇ ÖRGÜTÜ OLMA YOLUNDA İLERİ!

TKEP/LENİNİST Merkez Komitesi, 28 yılını geride bırakan Türkiye ve Kürdistan proletaryasının devrimci komünist partisi TKEP/Leninist'in 29. mücadele yılına girişi sebebiyle bir açıklama yayınladı.

Bu geçen 28 yıl boyunca partinin ideolojik, politik ve teorik alanda Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından paha biçilmez sayısız değer yarattığı söylenen açıklamada marksizmin yaşayan canlı ruhuna sadık kalarak yaptığı tahlil ve değerlendirmelerle yeni kavramlar, yeni tespitler yaptığını ve bunları iki ülkenin devrimci/komünist hareketine kazandırdığını söyledi.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesinde de Türkiye ve Rojava'da geliştirdiği politikalar ve attığı pratik adımlarla devrimci enternasyonalist karakterini her yönden geliştirip pekiştirdiği, enternasyonalist savaşçı kimliğini sağlamlaştırdığı söylenerek devletin

Afrin'i işgal hareketine karşı savaşırken toprağa düşen Emre Bora (Sinan Ateş) ve Kenan Aktaş (Taylan Demircioğlu)'nun da Partinin bu karakterinin pekiştirilmesinde özel bir yere sahip oldukları vurgulandı; "Emre Bora ve Kenan Aktaş yoldaşlar, Denizlerden başlayıp, İmam Ateş, Mustafa Çetiner ve Teğmen Ali (Cevat Saim Çelen) yoldaşlarla devam eden enternasyonalist savaşçılar zincirinin eşsiz birer halkası oldular. Partimiz, onların yarattığı enternasyonalist savaşçı değerleriyle şimdi çok daha güçlüdür" denildi.

24 Haziran Genel Seçimlerinde de sosyal reformist partiler ve oportünist örgütlerin burjuva sınıfla uzlaşma arayışının bir yolu olarak burjuva muhalefeti destekleyip onun bir uzantısı haline dönüşürken Leninist Partinin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, ezilen halklara devrim ve iktidar yolunu gösterdiği söylendi, böylece proletaryanın bağımsız sınıf çıkarları ve kurtuluş yolunun yalnızca kendileri tarafından temsil edildiği söylendi.

Leninist Parti'nin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına, gençliğe devrim ve iktidar yolunu gösteren devrimci taktiği, politikaları, sınıf savaşı tarafından sınanan ve doğrulanan programı ve sloganlarıyla ideolojik-teorik ve politik üstünlüğünün kesin biçimde kanıtlandığı söylenerek "Partimiz, şimdi yeni bir aşamamın; ideolojik-teorik ve politik alandaki üstünlüklerini örgütsel alanda yapacağı atılımla taçlandırma aşamasına gelip dayanmıştır.

Bu aşamanın temel çizgisi, örgütlü güç olmaktan güç örgütü olma aşamasına geçiştir. Burjuva iktidarı yıkacak birleşik devrimin toplumsal güçlerine pratik öncülük için

güç örgütü olmak gerçekleştirilmesi gereken bir hedeftir. Şimdi bu hedefin gerçekleşmesi; Partimizin bir güç örgütü düzeyine yükseltilmesi için gereken koşullar olgunlaşmıştır. Bu koşullardan en önemlisi olan, emekçi sınıfların, ezilen halkların ve gençliğin düzene karşı besledikleri şiddetli duygularla uyum içinde olan bir devrimci taktiğe, politikalara, sloganlara sahip olduğumuz pratikte kanıtlanmıştır" denildi.

Açıklamada son olarak "Şimdi sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler tarihsel bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyalar. Bu görev ve sorumluluk, devrimci komünist parti olarak TKEP/Leninist bayrağı altında toplanmak, bu bayrak altında güçleri birleştirerek devrim ve komünizm savaşını yükseltmektir" denilirken, "Yaşamını devrim için adamış devrimci gençler: Sizi burjuva muhalefetin yedek gücüne dönüştüren sosyal reformist partilerin ve oportünist örgütlerin saflarını terk edin; devrimin ve zaferin yolunu gösteren TKEP/Leninist bayrağı altında birleşin!

Kürt-Türk-Arap ve ezilen tüm halkların devrimci ve komünistleri: Faşizme ve kapitalizme karşı size uzlaşmanın değil, devrimin ve özgürlüğün yolunu gösteren TKEP/Leninist saflarında savaşın" çağrısı yapıldı.

Öne! En Öne!

Leninist Gerilla Birlikleri Merkez Karargah Komutanlığı, yazılı bir açıklama yaparak genç emekçileri, emekçi kadınları, kadın ve erkek devrimci öğrencileri öne, en öne çağırıyordu...

Türkiye ve Kürdistan'da iç savaşın tüm yakıcılığıyla bir ayaklanma düzeyinde sürdüğü ve dinci faşist devletin, baskı ve zor aygıtlarını sınırsızca kullanarak ayakta kalmaya çalıştığı söylenen açıklamada, her gün daha fazla saldırgan, her gün daha barbar, her gün daha alçak yöntemlerle devrim güçlerini etkisiz hale getirmeye çalıştığı söylendi.

"Başaramayacaklar! Birleşik devrimin kararlı yükselişini engelleyemeyecekler. Ne şehirlerde yükselen öfkenin ne de dağlarda haykırılan meydan okuyuşun zaferine ulaşmasının önüne geçebilirler" denilen açıklamada Leninist Parti'nin ideolojik, politik ve pratik öncülüğünde, devrimci zoru ve onun özü olan silahlı mücadeleyi sürdüren Leninist Gerilla Birlikleri olarak, bu bilinçle görev ve sorumluluklarının başında olduk-

ları vurgulandı.

Açıklamada Denizlerden Seyitlere, Yaşarlardan Taylanlara kadar, büyük özveri, kahramanlık ve bedellerle devam eden bu yürüyüşü hedefine vardıracağını söylenirken, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'ndan Leninist Gerilla Birlikleri'ne uzanan bu büyük yürüyüşün, bu şanlı geleceğin kurtuluşun ve zaferin yolu olduğu söylendi.

Leninist Gençlere çağrı yapan LGB, "Parti, içinden geçtiğimiz süreçte hedefimizi 'Şimdi Devrim Zamanı' sloganıyla ortaya koydu. Artık bu sloganı güçlendirmenin, bu sloganla bütünleşmenin vakti geldi. Bi-

linmelidir ki bu süreç, cüretle öne atılan, önünde duran büyük sorumlulukları omuzlamayı göze alan kadro ve savaşçılarla karşılanabilir. Yarını kazanmak kadro ve savaşçılarımızın bugün atacakları cüretli adımlara bağlıdır. Bu bilinçle, gün, Leninistler için kavgayı omuzlama, öne, en öne atılma günüdür. Zaman, 'Ya Devrim Ya Ölüm' sloganımızdaki kararlılığı pratiğimizle, 'Devrim Biziz, Biz Devrimiz' şiarını yaşamlarımızla ispat etme zamanıdır" dedi.

LGB açıklamasını "Genç Emekçiler, Emekçi Kadınlar, Kadın Erkek Devrimci Öğrenciler, Leninist Gerilla sizi öne, en öne çağırıyor! Leninist Gerilla sizi, Sinan ve Taylan'ın gösterdiği yolu adımlayanların arasına katılmaya çağırıyor! Leninist Gerilla sizi, Taylan'ın bilgeliği, Sinan'ın heybeti, Deniz'in cüreti olmaya çağırıyor! Leninist Gerilla sizi, düzen ve sistemden tamamen koparak, elde silah savaşmaya çağırıyor! Leninist Gerilla sizi, bu düzeni yıkmaya çağırıyor!" diyerek sonlandırdı.

Adana'da 1 Eylül

Adana'da Dünya Barış Günü sebebi ile 1 Eylül günü saat 17.00'de, Atatürk Parkı'nda basın açıklaması yapıldı.

Diyarbakır ve İstanbul gibi illerde saldırı ve yasaklamalarla engellenen Barış Günü kutlamaları, Adana'da sabahın erken saatlerinden itibaren kurulan polis bariyerleri ve geniş güvenlik önlemleri altında geçti.

Dünden bugüne bu coğrafyada gerçekleşen katliamlara, baskılara, tutuklamalara değinilen basın açıklamasında; yaşanan bütün olumsuzluklar karşısında umut etmekten öte, barış ve adalet mücadelesi vermenin tarihsel sorumluluk olduğu belirtildi. Emek ve Demokrasi Güçleri adına yapılan basın açıklamasından sonra havaya beyaz balonlar bırakıldı.

Milletvekillerinin, sendikaların,

derneklerin ve daha birçok siyasi kurum ve yapının katıldığı basın açıklamasında milletvekilleri ve kurumların temsilcileri söz hakkı alarak "Barış" konusundaki düşüncelerini dile getirdiler. Yapılan konuşmalarda, Cumartesi Annelerine saldırı ve Ramin Hüseyin Penahi'nin idamına, ekonomik kriz vb. konulara değinildi.

Mücadele Birliği Platformu ve DÖB olarak katıldığımız basın açıklamasında bizler; bugün tarihi kan ve katliamdan ibaret olan bu devletten barış beklemenin, barış talebinin siyasi körlüğüne dikkat çektik ve barışın nihai kurtuluşumuz olan komünizm için savaşmakla geleceğini belirttik.

Ardından katılımcılar erbaneler eşliğinde halaylar çektiler. Türküler, şarkılarla etkinlik son buldu.

Mücadele Birliği / ADANA

Halklara Barış Devrim İle Gelecek!

Antakya Armutlu Mahallesi Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle pankart astı.

"Halklara Barış Devrim İle Gelecek!"

KÜÇÜK BURJUVA SİYASETLER VE POLİTİKADA TUTARSIZLIK SANATI

İ.CEVAT ÇETİNER

Sınıf savaşının yoğunlaştığı, tarihin kısa tarih haline geldiği dönemlerin doğal bir sonucu da, küçük burjuva siyaset anlayışının daha kolay ayırt edilmesidir. Çünkü, bu dönemlerde küçük burjuva siyasetler, tutarsız-çelişkili doğalarını, pratiklerinde ve politikalarında bolca ortaya koyarlar. Öyle ki, çelişkiler-tutarsızlıklar herkes tarafından fark edilecek kadar görünür olur.

Bu sonuç, proleter sosyalizmle küçük burjuva sosyalizminin bir birinden ayrıştırılmasını kolaylaştırır. Kendini devrimci proletaryanın, marksizm-leninizmin, komünist hareketin temsilcisi olarak tanımlayan bolca siyasi hareketin var olduğu koşullarda, böylesine kullanışlı bir tumusolun varlığı, elbette büyük bir imkandır. Başa işçi sınıfının ileri kesimleri olmak üzere, toplumsal devrimi arzulayan tüm katmanların ileri kesimleri bu tumusoldan daha fazla faydalanmalıdır.

24 Haziran seçim sürecinde de, bu durumun örneklerini bolca gördük. Birkaç tanesini aktaralım.

Seçimlerin hemen sonrasında, 28 Haziran'da Yeni Demokrasi politik gündemi değerlendirirken şöyle diyor:

"SP'nin sınıf karakteri söylemlerine yanşıyordu. Millî burjuvazinin temsilcileri olmaları, onları belli ölçüde millî ve demokratik kılıyordu".

Şimdi de bundan hemen sonra ki, 12 Temmuz tarihli politik gündem değerlendirmesine bakalım. Şöyle diyor;

"AKP-MHP faşist kliği 'karşısında' bloklaşan CHP-İyi Parti-SP faşist kliği..." Görüldüğü üzere fazla söze gerek yok. SP önce "millî ve demokratik" ilan ediliyor, aradan 15 gün geçtikten sonra ise faşist.

Çelişki-tutarsızlık bu denli açık işte. Elbette bu, basit bir kafa karışıklığı değil. Ardında, sosyo-ekonomik yapının yanlış tahlil edilmesi dolayısıyla derin programatik yanlışlar, çelişki ve tutarsızlıklar yatıyor. Yoğun yaşanan tarih, programatik yaklaşımların çok daha yoğun sinamadan geçmesini ve barındırdığı çelişki-tutarsızlıkların daha çarpıcı biçimde su yüzüne vurmasını sağlıyor. Öyle ki, bu örnekte olduğu gibi, bir siyasi hareketin, Sivas katliamının fail ve organizatörlerini demokratik görüp görmeme ikilemi ile baş başa kaldığını görmemizi sağlayacak kadar.

Şimdi bir başka tespiti aktaralım. Şöyle,

"Diğer seçimlerde olduğu gibi bu seçimde de halkın yoksul kesimlerinin önemli bir bölümü AKP demistir. CHP ise esas olarak 'hali vakti yerinde' olan kesimlerden oy almıştır... Şüphesiz Finlandiya (CHP bn) bölgesindeki halk da Afganistan (AKP bn) bölgesi bizler tarafından ihmal ediliyor ki, o aşılması gereken önemli bir çelişkimizdir."

Bu değerlendirmenin aynısını tv'lerde boy gösteren iktidar yanlısı ya da karşıtı

tüm analizcilerden defalarca dinlemişizdir. Sınıf mücadelesinin, toplumsal mücadelesinin, toplumsal yapının anlaşılması açısından hiç bir değeri olmayan bu söylem üzerinde burjuvazinin uzlaşması Stalin'in dediği gibi, elbette bir tesadüf değildir. Bunun ardında yatan, halklarımızın, gerici devletçi, milliyetçi, sağcı vs vs olduğu; sol değerlere meyil edenlerin ise %20'lik tuzu kuru kesim olduğu algısını zihinlere kazıdır. Ve buradan hareketle de, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bu topraklarda başarı şansı olmadığı sonucunu benimsetmektedir.

Hal böyle iken, kendini burjuvazinin karşısında konumlandığını, komünist olduğunu söyleyen bir siyasi hareketin, burjuvazinin bu demagojik söylemlerini tekrarlamakta sakınca görmemesi de tesadüf değildir elbet.

Bu sınıfsal konumla ilgilidir. Küçük burjuva siyasetin tipik bir tezahürüdür. Nasıl ki, küçük burjuvazi, burjuva sınıftan tam anlamıyla kopamazsa; küçük burjuva siyasi hareketler de burjuva ideolojisinden tam anlamıyla kopamazlar.

Seçimlerin toplumsal yapıyı yansıtmaya işlevini, seçim hileleri ve daha başka onlarca faktör nedeniyle yitirmiş olduğunu düşünmemiştir bile. Ama biz işin bu yani ile ilgili değiliz. Bu yüzden, gerçeğin bu demagojik söylem gibi olmadığını uzun uzun anlatmak yerine, 28 Haziran'da yukarıdaki tespiti yapan Y.Demokrasinin, 12 Temmuz'da parlamentarist solu eleştirirken ne dediğine bakmayı tercih ediyoruz. Şöyle diyor:

"Öyle ki AKP-MHP faşist blokunun seçim hilelerine karşı bile söz söyleyemez duruma gelmişlerdir."

Böyle söyleyerek yani seçimlerin hileli olduğunu söyleyerek, aslında, 15 gün önce söyledikleriyle çeliştiklerinin, yaptıkları tespitini altını boşalttıklarının farkında bile değillerdir işin doğrusu. Evet, küçük burjuva siyasetler bir tutarlılık sergileyemezler, bu; onların doğasına aykırıdır.

Bir örnek daha verelim. Bu seferki 29 Haziran tarihli Kızılbayrak'tan. Şöyle diyor:

"Açıklanan resmi sonuçlara göre dinci-faşist ittifak seçimlerin kazananı oldu... Dinci-faşist blokun seçimden açık bir üstünlükle çıkması... onlar payına büyük bir başarının ifadesidir... Ortaya çıkan sonuç, kendileri için ayrıca güçlü bir moral kaynağı oldu... Dinci-faşist ittifakan seçimlerde elde ettiği açık başarı... Seçim sonuçları ayrıca CHP gericiliğinin özellikle işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde belirgin bir denetime sahip olduğunun

yeni bir göstergesi oldu..."

Birbirine taban tabana zıt olduklarını söyleyen iki siyasetin, konuya yaklaşım tarzları, görüldüğü üzere neredeyse birbirinin aynısı. Ama benzerlik bununla da sınırlı değil. Yine 29 Haziran tarihli Kızılbayrak'ta, güncel'e dair yapılan yorumlara bakınca bir benzerlik daha göreceğiz. Şöyle diyor orada da.

"1) ...parlamentar kurumların yerlerde süründüğü bir dönemde seçimlere bu kadar anlam/önem atfedilmesi ancak 'parlamentar budalalık'la izah edilebilir..."

3) ...Her şeye rağmen toplumun çoğunluğu saray çetesine biat etmeyeceğini gösterdi..."

6) ...Halkın aklıyla alay eden yayınlar yapan AA, akıl dışı rakamlar vererek AKP-MHP koalisyonunun kazandığı yalanını yutturmaya çalıştı."

7) ...CHP tarafından akşam saatlerinde yapılan iddialı açıklamaların ardından sessizce havlu atılması, bu işin perde arkasında kotarılmış olduğu izlenimini veriyor..." ve bir sayfa sonra da, *"Oy sayımının yapıldığı sistemde, YSK da, sonuçları yayınlayan AA da saray çetelerinin elinde. Dolayısıyla bu mekanizmalar aracılığıyla yapılan hilenin/hurdanın oranını kimse bilmiyor... Oy çalanların kazandığını kabul ederek ilkesiz bir tutum sergileyen M. İnce..."*

Görüldüğü gibi, bu pek kızıl siyaset, söylediği her cümleyi, bir başka yerde yine kendisi mahkum ediyor. Tıpkı Yeni Demokrasi'nin yaptığı gibi.

Evet küçük burjuva siyasetin doğasındaki çelişki-tutarsızlık o denli güçlüdür ki, kendi kendini 'budalalık' ve 'ilkesizlik'le suçlamaya kadar vardırı işi, ama bunun farkında bile olmaz. Yoğunlaşan tarih, onların doğasının bu denli çarpıcı biçimde teşhir olmasını sağlar işte.

Yine şu tespiti okuyoruz aynı tarihli Kızılbayrak'tan.

"Bu kampanya, CHP'nin kendi seçmen kitlesini toparlamış, dinci-faşist iktidardan zaten yıllardır hoşnutsuz durumdaki kitleleri umutlandırıp heye-

canlandırmış, fakat bunun ötesine geçememiştir. (Şimdi buraya dikkat bn) Geçmezdi de. Ecevit '70'li yıllarda geçmişti. Çünkü belirgin bir sosyal uyanış ve devrimci kitle hareketi dalgası üzerinde yükseliyordu. Bugün olmayan bu."

Bir iki cümle içinde bu kadar gaf ve kendi kendini boşa düşürmeyi başka kim becerebilir acaba? Gerçi bu yeni değil. Benzer iddiayı geçmişte de şöyle tanıtmaya çalışmıştılar.

"Zira devrim dalgasının tarihsel olarak gerilediği, sosyalizmin önemli ölçüde itibar kaybettiği bir dönem bu. Oysa 70'li yıllarda Türkiye'de binlerce genç devrimci, devrim uğruna her bedeli göze alarak mücadeleye ediyordu. Binlercesi bu uğurda öldü. Devrimin dönemiymi di yıllar. Şimdiyse birkaç on yıldır süren bir gericilik dönemi içindeyiz..."

Hep söyledik. Devrimci durum ve iç savaşın varlığı reddedilerek ne bir şey açıklanabilir ne de devrimci konumda kalınabilir. Ama anlaşılacak eksik söylemişiz. Aklı başında tek bir cümle dahi söylene-
mez dememiz lazımmış!

Bu pek kızıl siyaset, devrimci duruma karşı öylesine bir düşmanlık besliyor ki, eline geçirdiği her şeyi onun üzerine fırlatmaya çalışıyor. Ama fırlattığı her şeyin bumerang gibi dönüp kendini vurduğunun farkına bile varamıyor. Bu salvo atışlar üzerine bir iki söz edelim.

İddia şu: Günümüzde belirgin bir sosyal uyanış ve devrimci kitle hareketi dalgası yoktur. Gericilik dönemidir.

Kanıtlar şöyle. CHP'nin seçimlerde almış olduğu oy oranı. Ve gençliğin 70'lerdeki gibi bedel ödeyip ödemediği!

Sağlaması: Sosyal uyanış ve devrimci kitle hareketi dalgasının olduğunu kabul ettiği 70'li yıllarda CHP'nin aldığı oy oranı ve bu yıllarda binlerce gencin ölmüş olması.

Anlaşılan bu siyasi çevre son 30 yıldır bu toprakların gençliğinden bi haber yaşamının ötesinde, sayı saymayı da bilmiyor. En azından sayı saymayı bilselerdi, son 30 yılda demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen ve gençliklerini zindanlarda tutsak geçiren genç devrimcilerin sayısının 70'leri kat be kat aştığını görür ve önce düşünüp sonra konuşmaları gerektiğini anlayabilirlerdi.

Ve madem rakamlara bu kadar önem veriyorsunuz, tavsiyemiz, siyaset yapmadan önce temel matematiği öğrenmeniz olacak. Hem de acilen. Çünkü, devrimci durumun olma-

dığını, bir de CHP'nin aldığı oy oranı üzerinden kanıtlamaya kalkmışsınız.

Öncelikle bu akıl yürütmenin berbat ötesi olduğunu, diyalektikten nasiplenmemiş olduğunu, her somutluğun kendine ait özgünlükleri barındırdığını hiçe saymak olduğunu ve tamamıyla bir düz mantık örneği olduğunu söylemeliyiz.

Belli ki, Ecevit'in aldığı %41 ile bugünkü CHP'nin aldığı %22'yi mukayese ediyorsunuz. İyi güzel de, bu seçimlerde hile yapıldığını ve "hırsızlığın oranını kimsenin bilemeyeceğini" kendiniz söylüyorsunuz. Eh AKP-MHP kendilerinden oy çaladırlarsa kimden çalmış olabilirler? Sanırsız zor bir soru sormadık. Demek ki CHP'nin oyu %22'nin üzerinde ve müncem değilsek, kimse ne kadar olduğunu bilemez. Öyleyse, kendi mantığımız açısından da, gerçekte ne kadar oy aldığını bilmediğimiz CHP üzerinden devrimci durumu inkar etme çabası, abesle iştigal olmuyor mu?

Ve bir şey daha. Gerçi matematiğiniz iyi değil ama, yine de anlatalım. CHP ve HDP'nin aldığı oyu toplarsanız. %34 eder; cumhurbaşkanlığı seçiminde İnce ve Demirtaş'ın aldığı oyu toplarsanız %39 eder. 1970'lerde Ecevit'in aldığı oy ise %41 idi. Bu oranı ister %34 ister %39'la kıyaslayın. Ortada ciddi fark yok. Bu arada isterseniz çalınan oy oranlarını da üzerine ekleyin!

Şimdi çıkan bakalım işin içinden çıkabilirseniz. Kendi akıl yürütüşünüzün dahi sizi getirdiği nokta devrimci durumun varlığı. Ve bu durumda size kendi sözünüzü hatırlatalım:

"Parlamentar kurumların yerlerde süründüğü bir dönemde seçimlere bu kadar anlam/önem atfedilmesi ancak parlamentar budalalıkla izah edilebilir."

Tabii bunu da söyleyelim. Devrimci komünistler, meseleye böyle bakmaz elbette. Devrimci durumun nasıl tespit edileceğine dair Lenin'den bu yana sinanmış ve kanıtlanmış yöntemleri var onların. Bunun için Lenin'in Sosyalizm ve Savaş kitabına bakmanız yeter.

Başta dönerek tekrarlayalım. Tarihin yoğunluğu, küçük burjuva sosyalist hareketin çelişkilerinin, tutarsızlıklarının alabileceğine yoğunlaşmasına ve herkesçe görünür olmasına neden oluyor. Hiç şüphesiz ki, komünistler, bu durumun toplumun ileri kesimleri tarafından görülmesi için elinden geleni yapacaktır. Kitleler için de ortalama solun teşhirine ve reformistlerin tecrit edilmesi çabasına bir an olsun ara vermeyecektir. Ama bu yetmez. Başta işçi sınıfının ileri kesimleri olmak üzere toplumun tüm ileri kesimleri de, küçük burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizmi ayırt edip; proletaryanın devrimci sınıf partisini güç merkezi haline getirmek için çaba içinde olmalıdır. Onlara bu acil görevlerini anlatmakta devrimci komünistlerin sorumluluğundadır.

Barış Mustafa Kalafat Son Yolculuğuna Uğurlandı

11 Ağustos günü Dersim Pülümür'de TSK ile girdiği çatışmada yaşamını yitiren DKP/BÖG gerillası Barış Mustafa Kalafat, Gazi Mahallesi Cem evi'nde 28 Ağustos günü düzenlenen cenaze töreniyle Gazi Mahallesi Mezarlığı'ndan son yolculuğuna uğurlandı.

Polis, cenaze töreni öncesi mezarlık çevresini abluka altına alsada, Barış Mustafa Kalafat mücadelesine yakışır bir törenle, mezarlıkta yapılan saygı duruşu sonrasında topırağa verildi.

Kalafat'ın abisi, kardeşini Aziz Güler ağabeyinin yanına gömdüklerini ve ona emanet ettikle-

rini dile getirerek kendinden önce giden yoldaşlarına selam götürmesini istedi.

Kalafat'ı uğurlamaya Aziz Güler'in babası da geldi.

Törende Devrimci Parti adına yapılan konuşmada Denizlerden, Mahirlerden, İbolar-dan, Kemal Pirlerden alınan devrim bayrağını son olarak Barış'ın sırtladığı ifade edildi. Arkadaşları da başucunda, bu uğurda, bu mücadele azmiyle, bu kararlılıkla zafere yürümeye söz verdiler.

Ailesi ve yoldaşlarının taziye-leri kabul etmek için Gazi Cem evi'ne geçtiler. E s i y l e cenaze töreni sona erdi.

İrfan Gerçek Ölümsüzdür

MLKP/Kürdistan yazılı bir açıklama yaparak, savaşçıları İrfan Gerçek'in (Baran Dersim/Munzur Onur) Dersim'de Türk ordusu tarafından katledildiğini duyurdu ve konuya ilişkin yazılı açıklama yayımladı.

Açıklamada *"İrfan Gerçek yoldaşımız, mutlu ve umutlu devrimciliğin temsilcilerinden biri olarak gittiği Dersim'de, arzu ettiği gibi elde silah savaşarak, ardı sıra yürüyenlere yol gösterdi, onur verdi. Birlikte savaşta silah arkadaşlarıyla, güçlü yoldaşlık bağları kurdu. Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin şiarı olan 'faşizm yenilecek, direnen halklar kazanacak' sözüne uygun bir iradenin öncülerinden oldu. Birleşik Devrim bayrağını yükseltti."*

İrfan yoldaşımız şahsında, tüm Dersim şehitlerini saygı ve bağlılıkla anıyoruz. Değerli Gerçek ailesine ve tüm yakınlarına başsağlığı diliyoruz; geride kalanlar olarak, onlara layık bir savaş sürdüreceğimize söz veriyoruz" denildi.

28 Ağustos günü hayatını kaybeden İrfan Gerçek, 1985 Dersim doğumluydu.

Ağır Hasta Tutsak Koçer Özdal Yaşamını Yitirdi

Samsun/Bafra T Tipi Hapishanesinde tutulan Koçer Özdal, 19 Temmuz günü ağrılarının dayanılmaz boyutta olması nedeniyle acil olarak götürüldüğü Ankara Numune Hastanesinde 27 Ağustos sabahı yaşamını yitirdi.

Koçer Özdal, 65 yaşında idi. 2014 yılında Muş'ta tutuklanmış ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının onanmasıyla, 2016 yılında tek kişilik hücreye konuldu. Tutuklanmadan önce herhangi bir sağlık sorunu olmayan Koçer Özdal'a, bu yıl mesane kanseri teşhisi konuldu.

Koçer Özdal'ın tedavisi tek kişilik hücrelerinde ihtiyaçlarını karşılayamadığı ve ilaçları zamanında verilmediği için aksadı. Hastanelerde tutsak koşu olmadığı gerekçesi ile tedavisi yapılamadı.

Durumu ağırlaşan Koçer Özdal 19 Temmuz günü acil olarak Ankara-Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesine yatırıldığından kanserin idrar torbasına tamamen yayılmış, iki böbreği de çalışmaz durumda idi.

Ailesinin refakatçi kalmasına izin verilmedi. Cığerlerinde su toplanan Koçer Özdal, 13 Ağustos tarihinde yoğun bakım ünitesine kaldırıldı ve kanserin tüm vücuduna yayıldığı ve artık ameliyatının imkânsız olduğunu öğrenildi. 22 Ağustos'ta da bilinci kapandı, 27 Ağustos günü hayatını kaybettiğinde elleri ve ayakları kelepçeliydi...

Muş Valiliği, Koçer Özdal'ın 30 Ağustos günü yapılacak cenaze töreni öncesi Boylu ve Leylek köylerini "Geçici Güvenlik Bölgesi" ilan etti, iki köye de giriş-çıkışı yasakladı. Cenazeye sadece ailesinin katılmasına izin verildi...

Meydanlar Annelere Yasaklanamaz

701. Hafta:

Cumartesi Annelerinin 700'üncü eyleminin yasaklanması ve işkenceli gözaltıların yaşanmasına rağmen, kayıp yakınları 701. hafta da eylem için çağrı yapmıştı.

1 Eylül Cumartesi günü sabahın erken saatlerinden itibaren Galatasaray Meydanı bariyerlerle çevrilip, polis araçlarıyla dolduruldu, İstiklal Caddesi ve sokakları polis ablukasına alındı. Galatasaray Lisesi'ne ve yakınlarına giriş çıkışlar da yasaklandı.

Cumartesi Anneleri/İnsanları yine sabah erkenden İHD binasında toplandı. Gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyan gençler de "Gözaltında Kaybedenler Kaybedecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla desteğe geldi.

İlerleyen saatlerde Cumartesi Anneleri/İnsanları ellerinde karanfiller göğüslerinde kaybedilen yakınlarının fotoğrafları ile İHD'den Galatasaray Meydanı'na çıkmak için yürüyüşe geçti.

Cumartesi Anneleri'nin yürüyüşü daha Büyük Parmakkapı Sokak'ta polisler tarafından engellendi. Annelerin önünü kesen polisler yapılacak eyleme izin veremeyeceklerini söylediler, İstiklal Caddesi'ne çıkışı kapattılar. Bunun üzerine anneler sokakta polis barikatı önünde yere oturarak eylemlerini yaptı.

Hasan Ocak'ın kız kardeşi Maside Ocak bu haftaki basın açıklamasını okudu. "701 haftadır kayıplarımızın akıbeti açıklanmadığı için, mezar yerleri güzeldiği için suçlular bilinmelerine rağmen cezalandırılmadıkları için Galatasaray'dayız. 701. haftadır hak talep edenlere yönelmiş her türden şiddetli bertaaraf etmekle ve adaleti sağlamakla görevli olan devletin, kendi yarattığı inkar, baskı ve şiddet ortamında hukuka, hakikate ve adalete ulaşamadığımız için Galatasaray'dayız. 701 haftadır eksilemeyen yasamız, bitmeyen bekleşimiz, tükenmeyen umudunuz, solmayan karanfillerimizle meydanlardayız" dedi.

Basın açıklaması sırasında polis "Yaptığınızı eylem yasadışıdır, dağılmadığınız takdirde müdahale edeceğiz" diyerek tehdit etti. Maside Ocak basın metnini okuyarak Ertak ve Elçi için adalet istemekten vazgeçemeyeceklerini belirterek sözlerini tamamladı.

Polis engelini alkışlarla protesto eden Cumartesi anneleri eylemi sonlandırarak İHD'ye döndü.

702.Hafta:

Cumartesi Anneleri 702. hafta eylemi de polis tarafından yine engellendi.

İHD İstanbul Şubesi önünde toplanan kayıp yakınları Galatasaray Meydanı'na yürümek istediğinde, önleri polis tarafından yine Parmakkapı Sokak'ta kesildi. Polisin engellemesi üzerine kayıp yakınları sokak içinde oturma eylemine geçti.

Basın açıklamasının okunacağı esnada kayıp Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız sinir krizi geçirdi. "Ben anneyim, beni engelleyemezsiniz. Çocuğumun akıbetini soruyorum" diyerek kendilerine reva görülme zulme isyan eden Hanife Ana'yı diğer kayıp yakınları sakinleştirdi.

Basın açıklamasını kayıp Fehmi Tosun'un kızı Besna Tosun okudu. Gözaltında kaybetmenin, uluslararası hukukta insanlığa karşı işlenmiş suç olarak tanımlandığını hatırlatan Tosun, "Uluslararası hukuka göre herkesin gözaltında kaybedilmeden korunması ve bu suçun etkili bir biçimde cezalandırılması devletlerin yükümlülüğüdür" diyerek 702 haftadır devletin bu yükümlülüğünü yerine getirmesini talep etti.

2011'de Cumartesi Annelerinin Erdoğan'la görüştüğü, bugün ise İçişleri Bakanı'nın ağır hakaretlerine maruz kaldığı söylenen açıklamada, "Gerçekler bilinmesin diye bize Galatasaray'ı yasaklıyorsunuz. 702 haftadır kayıplarımıza ulaşma ve onları kaybedenlerden adil bir yargı önünde hesap sorma talebimizin meşruiyetinden korkuyor ve bizi susturmak istiyorsunuz. Hukukun üstünlüğü talebimize ağır polis şiddetiyle cevap verenlere sesleniyoruz: Annelerden ve meydanlardan korkanlar Arjantin'de, Şili'de kaybettiler. Türkiye'de de kaybedecekler" denildi.

Konuşmaların ardından gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'in gözaltına alınış ve kaybediliş süreci anlatıldı.

Cumartesi Annelerinin eylemi "Ömrü oğlunun akıbetini öğrenmeye yetmeyen Fincan Bilgin'in bıraktığı yerdende Kenan Bilgin için adalet" istemekten vazgeçemeyeceğiz. Yaşam adına, barış adına, insanlık ve vicdan adına Kenan Bilgin'i ve kayıplarımızı aramaktan asla vazgeçemeyeceğiz!" denilerek sona erdi.

Tutsak Gazetecilere Özgürlük

Basın emekçileri, gelecek hafta duruşması olan Özgürlükçü Demokrasi ve Etkin Haber Ajansı çalışanı tutsak gazetecilerin davasına dikkat çekmek için Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde özgürlük balonları uçurarak basın açıklaması yaptı.

Aralarında Mücadele Birliği muhabirlerinin de olduğu meslektaşları, ETHA çalışanı Pınar Gayıp ve Semiha Şahin ile Özgürlükçü Demokrasi çalışanları Reyhan Hacıoğlu ve Hicran Ürün'ün gelecek hafta görülecek duruşmalarına çağrı yapmak için Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde basın açıklaması yaptı.

"Gazetecilik Suç Değildir /Tutuklu Gazetecilere Özgürlük" pankartının açıldığı eylemde ilk olarak TGS Kadın Komisyonu'ndan Gülfem Karataş, kadın gazetecilerin basın özgürlüğü konusunda kararlı duruş sergiledikleri için tutsak olduklarının vurgusu yaptı.

DİSK Basın İş Temsilcisi Aylin Kaplan da herkesin önümüzdeki hafta görülecek duruşmalara katılması çağrısı yaptı.

Daha sonra HDP milletvekili Züleyha Gülüm, gerçeği açığa çıkarmak isteyen, iktidara karşı söz söyleyen herkesin

yargılandığı bir dönemden geçtiğine değinerek, "Gazeteci arkadaşlarımız gerçekleri açığa çıkarmak için haber yaptılar.

Gazetecinin tutuklanması sadece onun baskı altına alınması değildir. Halkın haber alma hakkının engellenmesi anlamına geliyor. Gazetecilerin bu kadar çok baskı altına alınmasının sebebi de onların halka gerçekleri aktarıyor olmalarıdır. Biz her zaman gazetecilerin yanında olacağız. Onlar da gerçekleri yazmaya devam edecekler" dedi.

Ruhi Su Korosu'ndan Ümrân Seyhan da Yeryüzü Aşkın yüzü Oluncaya Dek parçasını seslendirerek "Sürüyor süreceksin bu kavga" diyerek gazetecilere destek verdi.

Gazeteciler adına Özgür Gelecek gazetesi muhabiri Taylan Öztaş basın met-

nini okudu, "Arkadaşlarımız, aylar önce bir gece evlerine yapılan baskınla haksız ve hukuksuz şekilde gözaltına alındı ve tutuklandı. Meslektaşlarımızın, iddianamelerine baktığımızda haberleri suç unsuru olarak gösteriliyor. Biz, arkadaşlarımızın gelecek hafta görülecek olan duruşmalarda, serbest bırakılacağı, bu hukuksuz tutuklamanın bir an önce sona ereceğini umuyoruz. Umuyoruz ve istiyoruz ki arkadaşlarımız, meslektaşlarımız bir an önce haberlerine ve sokaklara yeniden kavuşsun" dedi.

Halkın haber alma ve gazetecilerin haber yapma hakkı için, davaya katılmının önemli olduğunu vurgulayan Öztaş, "Bu nedenle tüm kamuoyunu, önce 10 Eylül Pazaritesi günü ETHA'dan, 12 Eylül Çarşamba günü de Özgürlükçü Demokrasi'den 6'sı tutuklu 14 gazeteci arkadaşlarımızın Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi'ndeki 23. Ağır Ceza Mahkemesi'ne davet ediyoruz" çağrısı yaptı.

"Şimdi, uçuracağımız balonlar, belki onlara ulaşmayacak ancak onların özgürlüğü için doğaya uçurduğumuz birer dilek işareti olarak evrendeki yerini alacak" diyen basın emekçileri ve desteğe gelen dostları, ellerindeki balonları "Tutuklu Gazetecilere Özgürlük" sloganlarıyla gökyüzüne bıraktı...

aldığını" ilk ağızdan söylemeleri, bu gerçeğin açık itirafıdır.

Rusya, ABD'nin Suriye rejimine saldırmak için- İdlib'te sıkışan çeteleri kurtarmak için diyemiyorlar şimdilik- bugünlerde son bir provokasyona hazırlandığını dünya kamuoyuna açık açık duyurdu. "Suriye tarafından İdlib'e kimyasal saldırı yapıldığı" mizanseninin videolarının senaryoları üzerinde anlaşıldığını söyledi.

Görünen o ki, Rusya tıpkı satrançta olduğu gibi, rakiplerinin yapacağı hamleyi önceden görüyor ve bunu gördüğünü hissettirerek rakibini o hamleyi yapmaktan vazgeçirmeye çalışıyor. ABD, bu hamleyi yapmaktan vazgeçer mi bilemeyiz; ama gerçek olan bir şey var hem ABD hem de kuyruğundakiler için Suriye'de yolun sonu görünüyor.

DOLAR TANRISININ GAZABI

UMUT ÇAKIR

Kaleciye böyle kötü pas atılmaz, illa ki gol olacaktı, oldu. Washington'da süren "heyet ziyareti" boyunca, mümkünse hiç konuşmaması istenmişti RTE'den. Bir hafta dayanabildi, sonra bir gece vakti, dili iyice şişmiş olmalı ki, kendi memleketinde patladı: "Sizin dolarınız varsa, bizim de Allahımız var." Masaya sürülen koza bakar mısınız, maça papazı değil, resmen kutsal kupa ası. Kafası evanjelist vaazlara karışan iştret alemi anılarıyla tütsülü Trump, bu pası gole çevirmekte hiç gecikmiyor. O da kendi tanrısını sürdü masaya: ABD Dolarını. Ve 11 Ağustos günü, TL sadece satatlar içinde %23 kayıp yaşadı. Böylece dünya bir kez daha anladı: ABD dışındaki tanrılara dolar basma yetkisi tanınmamıştır.

Kur oranı 3 tl'yi geçtiğinde buna "psikolojik sınır" denmişti. Herhalde 7 tl'ye "cinnet sınırı" demek gerek. Ve masaya bir anda cinnet iklimi hakim oldu. Masaya vurduğu kutsal kaz, üzerinde "in God We Trust" yazan dolar tarafından ezilince, RTE New York Times'a bir yazı gönderdi. -Omurgasızlığı ahmaklığa denk Ahmet Hakan'ın deyimiyse, Halozonallah! RTE açıkça müttefiklerini değiştirmekten söz ediyordu, ABD'ye zaman vermişti ve eğer adım atılmazsa kendi göbeğini kendi kesecekti. Unuttuğu bir şey var, uluslararası kumar masasında, kesilmiş göbekler kozdan sayılmıyor, ama belki kelleler sayılır.

Ekonomide, siyasi ve diplomatik mecralarda bunca fırtınanın, rahip Brunson için koparıldığına, ancak ahmaklar inanır. Ve onların sayısı hiç az değil. 12 Eylül faşizmi ve sonrasında dinci-faşizm, ahmak yetiştirme için, seri üretim havzası yarattı. Bu yüzden, "Bırakalım rahibi, düzelsin bütün işler" lafları, stratejik analiz merkezlerini, banka yönetim raporlarının, haber editör masalarının arasında dolanıp duruyor. Bu manzarayı görünce insan, "size dinci-faşizm tabiri bile fazla, hak ettiğinin tek idiot-faşizmi olabilir" demek istiyor.

Sermayenin tepelerini basan bu cinnet bulutu arasında, beynine hala oksijen girebilenler, masada rahibin değil, esasta iki meselenin olduğunu söylüyorlar: Suriye ve İran. Bu kadarı eksik kalır. Üçüncü meseleyi de biz ekleyelim; Ekonomik krizi hem mülkiyet değişimi hem de devrimi ezme fırsatı gibi gören dinci-faşizmin bu hülyalı beklentisini emperyalist efendiler çok tehlikeli buluyorlar.

Ankara'yı belli bir hizaya sokabilmek için, ABD'nin çok acelesi var. Çünkü Suriye'de taşların yerine oturma zamanı geldi çatı. Esad ordusu ve Rusya, İdlib'deki çetelerin üzerine karabasan misali çökmeye başladılar. Burası temizlendiğinde, ABD ve Rusya Fırat'ın kıyılarında kafa kafaya gelmiş olacak. ABD'nin bölgedeki askeri varlığını en azından bir süre daha koruyabilmesinin tek yolu, Fırat'ın doğusuna bir statü kazandırabilmek. Cenevre'de toplanacak zirveden bu yönde olumlu adımlar çıkmasına çalışıyor. Ve masada Ankara'yı kendi tarafında uslu uslu otururken görmeye ihtiyacı var. Membici sınırında çıktığı her devriyeyi "son dakika" spotlarıyla köpürten Ankara, pek aynı havada değil. Washington, sadece semeri değil, arada bir eşiği de sopalamak gerektiğini bu yüzden hatırlıyordu.

İran meselesi ise, ABD için, bir bölge değil, bir dünya dengeleri sorunu. Uygulamaya konulacak ambargolar, esasta Çin'i hedef alıyor. Dünya hegemonyasını kaybetmişti, giriştiği ticaret savaşlarıyla, kabul ettiğini ilan eden ABD şimdilik sadece o hegemonyadan kalan artıklarla idare etmek zorunda. Uzun süredir ABD dünya sahnesinde oyun kurucu değil, fakat ancak oyunbozan bir kapasiteye sahip. Kalan artıkları derleyip toplamak için bugünlerde ABD elini çabuk tutuyor. Çünkü, görünenin aksine, ekonomisi yeni çok dalgalı tehdidi altında. Gücünü tümünden yitirmen önce, krizlere boğduğu bölgedere uşaklarının kendi askeri desteğine muhtaç durumda kalmasını; bu yoldan koruyabildiği kadarıyla, kritik noktalarda nüfuz ve çıkarlarını sağlama almayı ümit ediyor. Trump'un, kafası kesik horoz gibi zıplayıp durması boşuna değil.

Meselenin üçüncü boyutu, iç dinamiklere dairdir. Türkiye gibi sermaye birikimi zayıf ülkelerde her sarsıcı kriz, mülkiyetin ciddiye alınacak ölçüde el değiştirmesine yol açıyor. 1994 ve 2001 krizlerinde pek çok banka, şirket ve teknelci medya organları el değiştirmişti. Bu yüzden, dinci-faşizm, başladığı söz götürmeye ekonomik yıkımı, kendi yandaş gruplarına mülkiyet devri yoluyla kullanmak için pek hevesli. Krizi yönetme becerisinde hiç değildiler, şimdi "Altta kalanın canı çıksın" havasındalar. Hayalleri şu: Nasılsa kendi yandaş gruplarını, Hazine, kamu bankaları ve Varlık Fonu'yla güvence altına tutuyorlar; döviz borcu batağında çırpınanlar, bu şekilde pişmiş armut misali ağızlarına düşecek. Öte yandan, bu köküşün emekçi isyanlarını tetikleyeceğini ve bu isyanları bastıracağını düşünerek, bir taşla iki kuş vurma hırsıyla kavruluyorlar. Uşağın kapıldığı bu çifte hırs, hasta efendiye teknelci sermayenin çıkarları adına, tedirgin ediyor. Emperyalist efendi için mülkiyetin el değiştirmesinde bir sorun yok, fakat dinci-faşizmin krizi boyutlandırın adamları, dünya çapında süre giden depremi bir kez daha tetikleyecek korkusu var. Aynı korku, emekçi sınıflarda birikmiş öfkenin sonuçlarını da hesaba katıyor. Etrafını yıllık tezahüratçı gruplar ve dev aynalarını çevirmiş yürütme erkinin bu tehlikeyi farketmemesi, emperyalizm için tedirgin ediyor.

Başlayan krizim, süre giden iç savaş topyekün bir düzeye çekmesi için tüm koşullar mevcut. Toplum, devrim ve karşı-devrim kutuplarına doğru yeterince itildi, birbirine karşı bilendi, hatta belli ölçülerde silahlandı: miting alanlarında, sandıklarda kendi zayıf ve güçlü yönlerini test etti. Devrimci sınıflar, hatta mevcut hükümetten nefret eden daha kalabalık bir nüfus, ekonomik köküşü dinci-faşizmle nihai kapışmaya girmenin en uygun koşulu olarak görüyor. Karşı-devrimci kalabalıklar da aynı hırs ve hevese sahip. Böylesi kritik bir denge eşliğinde ekonomik yıkım, çok kısa sürede, nüfusun önemli bir kısmını içine alan topyekün bir iç savaşta yol açar.

Topyekün bu iç savaşta, sermayenin iki güvencesi vardır, ilki, düzenli ordu üzerindeki pürüzsüz hakimiyetidir. İkincisi, araya girecek itfaiyecilerin devrim cephesini zayıf düşürmesidir. Düzenli ordunun son durumuna ilişkin, tek bir kare fotoğraf yeter. Bedelli askerlik yasası çıkınca, kırsalalarda bir grup er, protesto için internet yayını yapmakta çekinmediler. Kırsalalarda öfke, disiplin alışkanlığını, otoriteye biat ve korkuyu yemeye başlamışsa, orada, burjuvazi için çok ciddi bir sorun var demektir. Öfkenin henüz kırsal isyanlarına dönüşmemesinin bir önemi yok. Bu ruh hali içindeki her silahlı er, topyekün bir iç savaşta, burjuvazi için bir tehdittir.

Peki ya itfaiyecilerin durumu? Burjuva muhalefetin içine düştüğü bunalıma bakıp anlayabiliriz. Çünkü devrimi söndürmeye aday tüm itfaiyeciler, burjuva muhalefetin desteğiyle ayakta durdular bugüne kadar. Bu topraklarda reformist çıban, Batı'daki örnekleri gibi, burjuvalaşmış işçi kesimlerinde kendi varlık zeminlerini bulamazlardı; burada reformizmi, burjuva muhalefetin çöplüğünden beslerdi. Bu yüzden, en başta CHP'nin krizi, reformizmin nefesini kesiyor.

Bu sınıf dengeleri içinde, en önemli güvencelerinden yoksun halde nihai kapışma alanına çıkmak, teknelci sermayeyi ve emperyalist efendileri, kaybetme riskini düşünmeye zorluyor. Bu yüzden, ekonomide çok bir darbe yerine, yumuşak bir inişin yollarını döşerken, devrim saflarında biriken öfkenin ateşini düşürecek adımlar atılmaması bekliyor.

Trump, sabahın köründe "Benim dolarım, senin TL'ni yener" mesajını atarken, bütün bunları düşünüyor muydu? Elbette hayır. Beyin kıvrımlarını kiliseyle genelev arasında kaybetmiş bu düz kafa, tüm bu nesnel zemin üzerine bıraktığı "ergen tribi"nin, nasıl büyük bir etki yarattığına hayretler içinde bakıyor ve kedi olalı bir fare tutmanın aşığılık keyfini yaşıyor.

Yayınevinin Notu: Elimize geç geçen 11.08.2018 tarihli bu yazıyı öneminden hiç bir şey kaybetmediği için olduğu gibi yayınıyoruz.

Yolun Sonu Görünüyor

Baş tarafı 1. sayfada

Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun "Bizim tüm amacımız zaten bu saldırıları durdurmak" diyerek itiraf ettiği gerçek, Türkiye'nin artık Suriye üzerinde söylediği ya da söyleyeceği hiç bir sözün bir değerinin olmadığıdır. Türkiye şimdi "insani dış politika" adı altında orada besleyip büyüttüğü çetelerin hiç değilse bir kısmını kurtarma derindedir. Orada 12 askeri gözetim noktaları olduğunu döne döne söylemelerinin nedeni budur. Ama atı alanın İdlib'i çoktan geçtiği ortadadır. "İdlib'teki gelişmelerin endişe verici hal

**Yıllardır GDO'lu Meyve, Trans Yağlı Patates,
H5N1'li Tavukla Beslenen Türkiye, Şarbonlu Ete
Meydan Okuyor... Zaytung**

**Tahran'da gerçekleşen Rusya-İran-Türkiye üçlü
zirvesinden sevindirici haber:
En çok kajuyu Türkiye yedi... Zaytung**

ÖZGÜRLÜK KENDİ ELLERİMİZDE!

Yaşadığımız kokuşmuş kapitalist sistemde yaşamı var eden kadınların hayatı hiçbir biçimde önemsenmeyen bir hale gelmiştir. Öyle ki kadınlar her türlü baskıya, sömürüye, cinsiyet ayrımcılığına maruz kalıyor. Bu sebeplerle birlikte aynı zamanda her geçen gün kadınlara yönelik tecavüzler, tacizler, katliamlar artıyor. Verilerle birlikte bunları incelediğimiz zaman korkunç bir tabloyla karşı karşıya gelmekteyiz. Verileri sizlerle paylaşırken, verilerin gerçek yüzünü incelediğimizde bu sistemi bütün çirkinliğiyle, pisliğiyle tekrardan görmüş olacağız.

Kadınlara ve çocuklara yönelik cinsel istismar, taciz, tecavüz, şiddet oransal olarak geçmişe göre artışta. En son Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun açıkladığı Temmuz ayı verilerine göre 39 kadın ve çocuk acımasızca katledildi, katledilmeye devam ediyor. Son olarak Begüm'ün ölümü yansıdı basına. 12 Ağustos'tan beri haber alınamayan trans kadın Begüm'ün 22 Ağustos'ta cansız bedenini buldu. Büyük bir nefret ile katilleri tarafından katledilen Begüm tanınmaz bir hale getirilmişti. Aynı zamanda kadınlara ve çocuklara karşı yapılan cinsel istismar da sürmeye devam ediyor. Çocuk istismarına dair basına yansıyan haberlerden sadece 433 çocuğun bu suça maruz bırakıldığını görmekteyiz, fakat gerçek rakamlar bu sayının çok çok üstündedir. Son süreçte de "Eylül ve Leyla"nın cansız bedenlerinin bulunması herkes tarafından tepki ile karşılandı. Çocuk-

lara yönelik gerçekleşen insanlık dışı saldırıları, muameleleri verilerle açıklamaya devam edelim. TÜİK verilerine göre son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu evlendirildi. Son 6 yılda 142 bin 298 çocuk anne oldu. 15 yaşın altında istismara uğrayarak doğum yapanların sayısı ise 16 bine yaklaşmış durumda. Aktardığımız veriler birkaç örnek niteliğinde, tabii birçok örnek ardı ardına sıralayabiliriz; ama bu olayların gerçek nedenini açıklamak için bu örneklerin şimdilik yeterli olduğunu düşünüyoruz. Bu verileri açıklığa kavuşturmak elbette önemli. Ama bunları açıklığa kavuştururken kadınların sorununun yalnızca taciz, tecavüz veya cinsel istismar olduğu anlaşılmasın. Aslında bu veriler kapitalist sistemin açması olduğu derin çatlağı ve buna dair kalıcı, kesin bir çözümün elzem olduğunu farklı biçimlerde açığa vuruyor.

Sınıflı toplumların ve özel mülkiyetin oluşmasıyla birlikte kadınlar erkeğin egemenliği altında tutuldu. Zaten özel mülkiyetin en önemli dönüm noktası kadının üretken çalışmadan koparılmasıydı. Kadınların vesayet altında tutulması, baskı altına alınması; üretken çalışma erkeğin görevi olarak görülürken kadının ikinci derece görevler üstlenmesini öngören cinsiyetler arası

bir iş bölümünün sonucuydu. Bu iş bölümü cinsiyetler arasındaki eşitsizliği pekiştirmeye ve kadının özgürlüğünün baskı altında tutulmasına, bunu şiddetlendirmeye katkıda bulundu. Buradan da anlaşıldığı üzere kadın ve erkek cinsleri ne yaşadığı sosyo-ekonomik sistemden ne de içinde bulunduğu toplumsal hayattan ayrı ele alınabilir. O yüzden bugün kadın sorununun salt erkek düşmanlığına dayandırılması

doğru bir temel değildir. Eğer bu temelde mücadele edilirse kadın hiçbir şekilde özgürlüğünü kazanamaz.

Kadın mücadelesini sınıfsal bir perspektifle ele almak gerekiyor. Yapısal bir bunalım içinde olan kapitalizmin (hem ekonomik kriz hem de politik kriz) sıyrılmaya çalıştığı bir dönemde bugün işçilere, emekçilere, ezilenlere baskı ve zor yoluyla saldırmaya ve her alanda kadınlara gerici bir zihniyetle yaklaşmaya devam ediyor. Dinci-faşist iktidar bizzat kendi eliyle

kadınlara yapılan saldırıları meşrulaştırıyor ve tacize, tecavüze, şiddete uğrayan kadınların ve çocukların faillerinin yargılanması gibi bir durum söz konusu bile olmuyor. Dinci-faşizmin yarattığı bir sonuç olan bu durumda, sistemden beslenen her kimse yaptığı pislikleri yapmaya devam ediyor. Tüm bunlarla beraber kadınlar susmuyor, mücadelenin sesini yükseltmeye devam ediyor. Dinci-faşizmin kadınlar üzerinde yarattığı öfke gün geçtikçe daha da büyüyor ve kadınlar kendilerine karşı yöneltilen bu dinci-gerici anlayışa karşı sokaklara çıkıyor. Bu nedenden dolayı ileri bir bilince sahip olan kadınlar yaşamın her alanında söz söylemek için kararlı

lıkta meydanları dolduruyor ve de doldurmaya devam edecektir. Kadın öğrencilerin yaşadıklarına baktığımızda yine çeşitli haberler ile karşılaşılıyor. En son Japonya'da kadın öğrencilere yönelik negatif ayrımcılık sosyal medyada yer aldı. Bu habere göre Tokyo Tıp Üniversitesi'ne girişleri sınırlamak için yapılan ilk şey kadın öğrencilerin okula giriş puanlarının daha düşük gösterilmesiydi. Eskiden okulun %40'ı kadınlardan oluşuyorken, şimdi 141'i erkek, 30'u

ise kadın öğrencilerden oluşuyor. Ne kadar gelişmiş bir ülke olursa olsun bu örnekler cinsiyet eşitsizliğini azaltmıyor. Yine bu örnekte de görüldüğü gibi, egemen gerici güçler kadınları yok saymaya devam ediyorlar.

Yine sınıflı toplumların ortaya çıkışından bu yana kadınlara yönelik cinsel ayrımcılık her alanda devam ediyor. Örneğin ortaokula giden çocukların ders kitaplarında bile bunu görmemiz çok mümkün bir hale gelmiştir. 12 yaşında olan öğrencilerin gelişim dönemlerinde veya ortaokul ders kitaplarında aile içi toplumsal cinsiyet rolleri belirleniyor. Toplumsal cinsiyet rolleri dediğimiz şey zaten kadınlara ve erkeklerle verilen roller ve onların toplumdaki sorumluluklarıdır. Örneğin sosyal bilgiler kitaplarında küçük kız çocuğu her zaman annesine ev işlerinde, mutfakta yardım ediyorken, erkek çocuk ise babasının yanında örneğin tamir işlerinde babasına yardımcı oluyor. Bu örnekler çoğaltılabilir...

Nihai olarak kadınlara her zaman egemenler tarafından ezilmiş, çeşitli biçimlerde sömürüye maruz kalmıştır, kalmaya da devam ediyor. Ezilen kadınların, kadın öğrencilerin, işçi ve emekçi kadınların mücadelesi işçi sınıfının mücadelesi ile birlikte yükseltilemezse kadınlar özgür yarınlara ulaşamayacaktır. Kadın öğrencilerin işçi sınıfının devrim mücadelesinde yer alması çok önemlidir. Bu yüzden bulunduğumuz her alanda kadınların örgütlülüğünü sağlamak için canla başla uğraşmalıyız. Umutla...

Merhaba Öğrenci Dostum...

Yeni eğitim öğretim yılına başlamana sayılı günler kaldı. Ve senin aklında olan durum ise yeni bir eğitim öğretim yılında derslerden daha çok senden alınacak olan defter kitap kalem silgi parası. Bu gibi malzemelere para vermekle kalmıyorsun; her sene okula katkı payı, spor parası, yemek parası derken senden alınan harçlar (haraçlar) almış başını gidiyor. İşin en kötü tarafı her sene senden alınan bu zorunlu malzeme paralarının yanı sıra, okulun elinde eğitim, öğretim malzemesi olmasına rağmen her sene yenisini almaya zorunlu kalıyorsun; bununla beraber senden alınan bir yığın gereksiz har(a)ç var...

Aslında bu durumdan şikayetçi olmaktan haklısın; çünkü her sene bir önceki duruma göre daha çok para veriyor ve bu parayı denkleştirmek için yazın sigortasız bir işte emek gücünü ücret karşılığında satmak ve sonucunda sömürülmek zorunda kalıyorsun. Örneğin bir ilkokul ya da ortaokul öğrencisiysen kırtasiye malzemesi ve her sene meşhur olan spor malzemesi parasını veriyorsun; eğer meslek lisesi öğrencisiysen kırtasiye parası, bölüm parası, malzeme parası gibi kontrolsüz bir şekilde sömürülmeye maruz kalıyor bununla beraber para vererek alınan malzemeleri kullanamıyor, geçen seneden kalma malzemeleri kullanmaya hatta montajını yapmaya maruz kalıyorsun ve bu durumdan gerçekten şikayetçisin. Çünkü alınan malzeme okulun elinde olsa bile sana yenisini aldırıyor. Bununla kalmayıp genelde meslek liselerinde bölümlerde Temrin Defteri [atölye ya da bölüm defteri] olarak da geçen, bir defteri almak zorundasın, aksi takdirde getirmedin veya almadığın her hafta için ya notun kırılır ya da öğretmenlerin kendileri için senden ya okulun kantininden bir yemek ya da bir tahta kalemi isterler bu da seni gerçekten de çok zor durumda bırakıyor.

Bu durumdan şikayetçi olan öğrenciler olarak, bizi daha fazla sömüremeyeceksiniz diyerek okul müdürlerinin kapısına dayandığımızda isteklerimizin imkansız olduğunu söylüyor yani kısacası "biz sizi istediğimiz şekilde sömürüceğiz ve sömürmeye devam edeceğiz" diyorlar. Ve son olarak bu yazıyı okuyan öğrenci dostlarımıza, sıra arkadaşlarımıza sesleniyoruz:

Bizler artık sömürülmek istemiyoruz, bir köle gibi egemenlerin, gerici eğitim sisteminin istediklerini bize yaptırma dayatmasını istemiyoruz ve buna izin vermeyeceğimizi her yerde haykırıyoruz. Artık bizler bir robot gibi istenilen şekilde hareket etmek istemiyoruz, bunun için de seni gücümüze güç katmaya, baskılara, kuşatmaya, paralı eğitime karşı biz sıra arkadaşlarımızın yanında mücadele etmeye çağırıyoruz.

Sıralardan, Amfilerden Sokağa Mücadeleyi Yükseltmeye

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Öğrenci Gençlik ile Kriz Üzerine

Merhaba, ben eski bir örgün, yeni bir açık öğretim lisesi öğrencisiyim. Örgün eğitim gören bir öğrenciye göre masraflarım daha az oluyor, fakat bir kardeşim var ve kendisi örgün eğitim görüyor. Kardeşimin okul masraflarının aile bütçesinde yarattığı ekonomik sıkıntıları bu sene daha da yoğun hissedeceğimiz gibi görünüyor.

Bu harcamaların ardından ev ekonomisinin tekrardan toparlanması, mutfak, giyim ve diğer insani ihtiyaçlarından ne kadar kısıtlanacağına bağlı. Yani bir nevi "aza kanaat" etmek zorunda kalacağız. Diğer yandan, yapılan harcamaların benim için maddi bir karşılığı yok, çünkü kendi ihtiyaçlarımı kendim karşılamak zorunda kalıyorum.

Bu durumda diğer aile bireyleri, doğal olarak, benim elime bakıyor. Harcamalara ortak olmam, ev bütçesine katkıda bulunmam isteniyor. Yani yapılan harcamalardan kendi payıma bir şey düşmüyor, düşmediği gibi de bu harcamalara destek sunmam gerekiyor.

Türkiye'deki piyasa eğitim sisteminin gençliğe bir ikram niteliğinde uzattığı umutsuzluk kasesinden, payımıza geleceksizlik ve mutsuzluk düşüyor. Bana göre, tüm bu karamsarlığı parçalamanın yolu; güzel bir geleceğe, yani sosyalizme olan umudumuzu büyütmeğe geçiyor. Tabii bunu salt düşünmek kesinlikle yanlış. Yani hiçbir şey yapmayarak sosyalizmi düşlemek hayalden ibaret olacaktır. Marx'ın on birinci tezinde açıkladığı gibi; "Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir." Eğer hakim olan sistemi yani kapitalist sistemi istemiyorsak, onu nasıl değiştireceğimiz sorusuna pratik-politik ekseninde çözüm üretmek başlıca görevimiz olmalıdır. Bunun için de devrimin zafere kadar mücadele etmemiz gerekiyor.

Merhaba, ben bir lise öğrencisi olarak size ekonomik krizden nasıl etkilendiğimi ve çektiğim sıkıntılardan bahsedeceğim.

Orta gelirli hatta orta gelirin bile altında olan bir emekçinin çocuğuyum. Tabii bu ekonomik krizden özellikle işçi sınıfı ve emekçiler etkileniyor. Bir lise öğrencisi olarak ekonomik krizin yıkıcı sonuçlarından hayatın her alanında ben de etkileniyorum.

Peki nasıl mı? Aldığım harçlık 1 hafta bile yetmiyor. Tabii buna bağlı olarak sosyal faaliyetlere katılmam aşırı şekilde zorlaşıyor. Bir diğer yandan kitap fiyatları... Kitap fiyatlarının aşırı şekilde artması beni kitaplara bile hasret bıraktı. Bir de okullar açılıyordu değil mi? Normal olarak defter fiyatları bile arttı.

Bize şatafatlı saraylarından birlik ve beraberlik mesajı verenler aynı gemide olduğumuzu söyleyip duruyor, hayır bizler sizinle aynı gemide değiliz. Şunu iyi biliyorum ki bu kriz sadece papaz sorunu yüzünden olmadı, bu kriz kapitalist sistemin yapısal bir bunalımdır ve şuan yaşanan ekonomik krizi sırf papaz yüzünden olmuş gibi gösterdiler. Onlar rahat rahat yaşarken bizlere sefaleti ve ölümü reva görüyorlar.

Bu kriz kapitalizmin yapısal bir bunalımı ve ancak kapitalizmi yıktığımızda daha insanca bir şekilde yaşayacağız. Ben bilinçli bir birey olarak, daha güzel bir gelecek, daha insanca bir yaşam için mücadele edeceğim çünkü kurtuluşun sosyalizmde olduğunu biliyorum.

Ak Parti Çevre ve Doğa Hareketi, kuruluşunu fidan dikerek kutladı. Ancak fidan diyecek boş alan bulamayınca asırlık ağaçları keserek fidanlık dikimini tamamladı...

Hükümetten Memur Adaylarına Müjde! KPSS Yerine "e-tarikat" sistemi geliyor.. Zayıf

Burjuvazi de Ter Döker: 68-71

Devrimci Öğrenci Birliği'nin kuruluşunun 50. yılına özel hazırlanan Sabırsızlık Zamanı Fanzini'nde yayımlanan bu yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

1960'lı yıllar artık kapitalizmin altın çağı'nın sonlarına gelinmeye başladığı toplumun ezilen kesimlerinin ve aydınların II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana ilk defa kitlesel başkaldırı örnekleri göstermeye başladığı yıllardı. Nitekim 1966 yılına gelindiğinde "bir daha asla krize girmez" denilen kapitalizm dünya çapında bir ekonomik krize girmişti. Ekonomik krizi de bir toplumsal çıkış bekliyordu: 1968... İşte Fransa'da öğrenci hareketi olarak başlayıp büyük kitlesel işçi grevleriyle kendisini var eden 1968 yılında dünya çapında kapitalizmin krizi neticesiyle ortaya çıkan ve tüm dünyayı eş zamanlı olarak etkisi altına alacak bir olgudur. 1968 senesinin yazı üniversite boykotları ve işçi grevleriyle çalkalanacak üniversite reformu isteyen öğrencilerin kazanımları hasıraltı edilecek 6. Filo denize dökülecek ve bu kuşak için ilk defa bir genç, Vedat Demircioğlu, polis tarafından katledilecekti.

1968 senesi bütün bu toplumsal çalkantılarla beraber, teorik tartışmaları da beraberinde getiren yıl oldu. Aydınların kendi aralarında yaptığı tartışmaları gündem haline getiren gençlik artık sağcı solcu diye ayrışmanın ötesine geçip Sosyalist Devrimci ve Milli Demokratik Devrimci diye ayrışmaya başlamıştı. 1968'de FKF'yi oportünizmle suçlayan Deniz Gezmiş ve arkadaşları işte bu dönemde Mihri Belli'den öğrendikleri Milli Demokratik Devrim'i savunup bunun için örgütlenmeye geçtiler ve Devrimci Öğrenci Birliği'ni kurdular. Gençliğin sınıfsal mücadelesi içinde fikir-

sel ayrışmaların yanında ilk örgütsel ayrışma da Devrimci Öğrenci Birliği ile gerçekleşmiş oldu.

DÖB 1968 yılında 6. Filo protestolarında öncü rol üstlendi. 1969 yılında FKF'nin TİP etkisinden kurtulması ve Dev-Genç olması ile birlikte DÖB tekrardan Dev-Genç içerisinde yer almaya başlasa bile artık ayrışmalar göz ardı edilemeyecek düzeydeydi. Dönem içerisinde zaten Filistin'e gidip gerilla eğitimi alan gençlik mücadelesinin alanının da değişeceğinin farkındaydı.

15-16 Haziran İşçi Ayaklanması ile başlayan baskı süreci de mücadele alanındaki bu geçiş sürecinin hızlanmasına yol açtı ve 1971'de THKO'nun kurulması ile birlikte 68'de çıkış yakalayan toplumsal hareket, devrimci kopuşunu gerçekleştirdi. Aynı dönem artık Milli Demokratik Devrim tezinin terk edilmeye bunun yerine Demokratik Halk Devrimi tezinin benimsenmeye başladığı yıllardı. THKO'nun kurulması, bu geçişe de öncülük etti.

Daha sonra Mahir Çayan ve arkadaşları yine aynı yıl içerisinde THKP-C'yi kurdular. Devrimin hangi sınıflarla ittifak çerçevesinde gerçekleşeceği konusunda büyük fikir ayrılıkları içerisindeydiler. THKO daha çok küçük burjuvazi ve yoksul köylü temelli halk savaşını benimseyen bir devrim programını savunurken THKP-C, Türkiye'nin oligarşi ile yönetildiği tezini benim-

semiş bu nedenle orta burjuvaziye ve aydınları da ittifak gücü olarak görüyordu.

71 devrimci kopuşunun son halkası ise Doğu Perinçek'ten paçalarını kurtaran İbrahim Kaypak-kaya ve TKP-ML oldu. İbrahim Kaypak-kaya Ulusal Sorun ve Kemalizm'den kopuş konusunda öncülük üstlenmiş olsa da Türkiye'nin yarı-feodal olduğunu savunuyordu; ancak bu görüş THKO ve THKP-C tarafından kabul görmüyordu. THKO Türkiye'nin yarı-sömürge kapitalist bir devlet olduğunu savunurken THKP-C Türkiye'yi çarpık şekilde gelişen kapitalizm ve (kapitalizmin kendi iç dinamikleriyle değil, yukarıdan aşağıya emperyalist tekeller aracılığıyla geliştirilmesidir) oligarşik bir diktatörlük olarak tanımlıyordu.

İşte 68 çıkışı ile başlayan bu çalkantılı süreç 71 devrimci kopuşu ile birlikte doruk yapmış Türkiye Devrim tarihinde büyük rol oynamıştır. Hem FKF içerisinde farklı görüşler hem de Devrimci Öğrenci Birliği bugüne kadar gelen süreçte 71 kopuşunun temellerini atması açısından çok büyük önem arz etmektedir.

THKO'nun temellerini atan DÖB dönemi içerisinde giriştiği sayısız militan eylemle hem 71 kopuşuna giden yolda büyük bir köşe taşı olmuş hem de o gün yaptıklarıyla ve söyledikleriyle bugün hala bize büyük dersler vermekteler. İşte bu nedenle bugün hala Devrimci Öğrenci Birliği adıyla sınıflarda, amfilerde, sokaklarda, meydanlardayız.

**YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!
DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!
DENİZLERİN DEVRİMCİ
DAVASI YENİLMEZDİR!**

DEVRİMCİ GENÇLİK SÜRECİ NASIL DAHA İLERİYE TAŞIYACAK?

Genel sürece bakıldığında birçok alanda nitelikli eylemsellikler yaşanıyor ve ilerici gençliğin başında bulunduğu her eylem devrimci bir savaşa dönüşebiliyor. Bu noktada devrimci gençliğin önündeki en büyük görevlerden biri, yaşanan gelişmeleri anlamak ve toplumsal kitle hareketine yön vermektir. Bu süreç içerisinde birçok zorlukla baş edebilecek düzeyde bilgi birikimine sahip olmak, gençliğin temel hedeflerinden birisi olmalıdır.

Çünkü kapitalist sisteme karşı verilen devrimci mücadele, aynı zamanda küçük burjuva, reformist, oportünist hareketlere karşı verilen politik, ideolojik ve pratik mücadeleyle birleştirilmek zorunda. Toplumdaki gelişmeleri dar ve sığ bir biçimde okuyan, gören küçük burjuva hareketlerin yaşanan gelişmelere müdahalesi burjuva sınıfla uzlaşma yönünde oluyor. Burjuvazi attığı her adımda (toplumun her kesimine uyguladığı baskılar, katliamlar, tutuklamalar vs. vs.) emekçi halk kitleleri içerisindeki öfkeyi yeni bir patlama noktasına getirirken, devrime sırt çeviren, izledikleri pratikle kitleleri pasifleştirmekten ileriye gitmeyen küçük burjuva hareketlerin böylesi durumlarda yaptıkları tek şey, devrimci hareketin enerjisini söndürmek oluyor.

Peki böyle durumlarda devrimci gençlik süreci nasıl daha ileriye taşıyacak?

*Bizim olayların, olguların yönünü anlayıp, gelişmelerin yönünü görüp gerekli müdahaleleri yapabilmemiz, anlık tepkiler ortaya koyabilmemiz için ideolojik olarak belirli bir bilgi birikimine sahip olmamız, en başta diyalektik ve tarihsel materyalist düşüncenin temelini almamız ve ona göre hareket etmemiz gerekir. Kendi ideolojik gelişimimizi bütünlüklü olarak pratik süreçlere de aktardığımızda gençlik hareketini devrimci yönde etkilemiş oluruz.

*Her eylem devrimci ruhu, canlılığı içerisinde taşır. Devrimci eylem isteğini kendi içerisinde barındıran ve devrimcileşen kitleler, kendilerine öncülük edebilecek, onları ileriye götürebilecek bir öncüye ihtiyaç duyarlar. Bu noktada inisiyatif almaktan çekinmeyen, hata yapmaktan korkmayan, yaptığı eksikliğin veya gösterdiği zayıflığın bilincine varıp onu düzeltmek için çaba gösteren ve pratik alanda cesaretiyle öne çıkabilen kişiler pratik öncü konumuna gelebilirler.

*Leninist politikaların doğruluğu, her gün yaşanan olay ve olgularla bir kez daha kanıtlanıyor. Bu politik çizgiyi dik-kate alarak bulunduğumuz her alanda ajitasyon ve propaganda faaliyetini yürütmek gerekir. Kitleler arasında doğru devrimci politikayı yaymak, bu politik çizginin içselleştirilmesini sağlamak, yani kitleleri devrime hazırlamak gençliğin önündeki görevlerden birisidir.

Tüm gelişmelerin devrime aktığı bu süreçte ulaşılabileceğimiz her insan, devrim lehine bir kazançtır. Fabrikalarda, sokaklarda, üniversitelerde vs. örgütlenme çalışmalarının yaygınlaşması ve buna yönelik kazanımlar sağlamak, buraya kadar belirttiğimiz her olgunun hızlanmasına katkı sağlayacaktır.

Politikalarının özü burjuva sınıfla uzlaşma, burjuvaziyle işbirliği esasına dayalı olan küçük burjuva hareketler yaşanan gelişmelerin önünde adeta bir set gibi duruyorlar. Fakat durum nasıl olursa olsun, devrimin motor gücü olan gençlik, kendi görevini yerine getirdikçe bütün duvarlar yıkılmaya mahkum olacaktır. Şimdi ihtiyacımız olan tek şey, verilen mücadelenin gerekliliğini kavramak ve ileri adım atmaktır. Cesaretle ileriye atılmak, devrim önündeki engelleri aşmaya yetecektir.

Genç Bir Leninist

Gündemden Notlar

*TÜİK'in verilerine göre Türkiye'de işsizlik oranı, Mayıs ayında yüzde 9,7 arttı. Bu verilere göre ülkede en az 3 milyon 136 bin kişi işsiz...

*Dersim'de Hozat, Ali Boğazı, Bozan Yaylası, Dereköy, Kozluca, Zengi, Dedirgen Dere gibi yerlerde haftalardır devam eden ve söndürülemeyen bir yangın var. Bölgenin yasak bölge olması nedeniyle uzun süre herhangi bir müdahale yapmayan yetkililere karşılık halktan gönüllü insanlar yangına müdahale etti.

*Yıllardır çocuklarının kemiklerini arayan Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinin 700. haftasında polis eyleme katılan kitleye ve annelere plastik mermilerle, biber gazıyla saldırdı, çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Eylemin 701.haftasında da polis yine İstiklal'de annelerin eylemini engelledi, kitleyi ablukaya aldı, fakat anneler her şeye rağmen açıklamalarını yaptılar.

*Dolar/TL kuru Ağustos ayı içerisinde 6.30'u, Euro 7.22'yi aşarak rekor tazeledi. RTE; "Onların Doları varsa, bizim de Allahımız var" açıklamasında bulundu.

*Günlerce kendisinden haber alınamayan trans kadın Begüm, Bursa'da bir otelde saçları kazınmış ve yakılmış bir halde bulundu. Aynı zamanda yine trans bir kadın olan Esra Ateş üç yerinden bıçaklanarak ve boğazı kesilerek katledildi.

*Milli Eğitim Bakanlığı, mali durum ve beklentiler raporu yayınladı. Rapora göre Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün giderleri geçen yıla göre ikiye katlandı.

*Sağlık Bakanlığı talimatıyla SGK 143 ilacı ödeme kapsamından çıkardı. Prostat ve diyabet ilacı kullanan hastalar mağduriyet yaşıyor.

*Dünya Çocuk Hakları gününde Türkiye'deki hapisanelerde toplam 3 bin 85 çocuk olduğu belirtildi.

*Petrol-İş sendikasına üye oldukları için Flormar Kozmetik Firması'nda işten atılan 132 işçinin fabrika önünde başlattıkları eylem 100 günü aştı.

"Güçlüden Yana Devlet"

Adana'nın Aladağ ilçesinde Kasım 2016'da yaşanan ve 11'i çocuk 12 kişinin yanarak yaşamını yitirmesine neden olan yurt yangınıyla ilgili devam eden davanın son duruşmasında tutuklu yargılanan yurt sorumlusu iki kişi de tahliye edildi. Böylece 14 kişinin yargılandığı davada, iki kişinin de tahliye edilmesiyle birlikte tutuklu sanık kalmadı.

Yangının oluşmasının nedenlerini ve davanın seyrini kısa bir kronoloji oluşturarak inceleyelim.

Yangın, Kasım 2016'da gerçekleşmiş, nedeni belirlenememiş, ilk incelemelerde elektrik panosunun eski olmasından dolayı yangının gerçekleştiği belirlenmişti. Olayı trajik kılan şey ise, yurdun acil durum merdivenlerine çıkan kapıların kilitli olmasıydı. Çocuklar göz göre göre ölüme terk edilmişti...

Tüm bu ihmaller zincirinin gün gibi ortada olmasına rağmen, devlet, hep bir ağızdan sustu ve olayın üstünü kapatmak için yayın yasakları getirdi, tüm gerçeklere rağmen asılsız söylemlerle insanların öfkesini dindirmek, bastırmak istedi.

Öyle ki, verdiği göstermelik cezalar da keşke hiç verilmeseydi dedirtti. Yangından önce son yurt denetiminde sahte rapor hazırlayan iki memura "bিরer" günlük maaş ke-sintisi cezası, yurt müdürüne ise kınama geldi. Ayrıca, davada savunma yapan Milli Eğitim Bakanlığı'nın sahte raporlarla savunma yaptığı ortaya çıktı.

Aladağ'daki yurt yangınında yaşamını yitiren Cennet'in babası Mehmet Karataş ise davada yargılanan iki kişinin tahliyesine ilişkin şu cümleleri kurdu;

"Güçlü olacaksınız! Aynı şu anki iktidarımızın, devletimizin yaptığı gibi. Devlet güçlüden yana olduğunu gösterdi arkadaşlar! Bundan sonra çalın, çurpın, zengin ve güçlü olun, devlet de millet de yanınızda dursun. Bunu öğrenin televizyonlardan, öğrenin. Bunu bize yıllarca böyle öğrettiler. Ben kırk yaşındayım, ben bunları öğrendim. Güçlüden yana devlet! Devlet hiçbir suçlu bulamadı, hiçbir suçlu. Lanet olsun, yargı var, yargıç var, hakim var, savcı var."

Yüz binlerce Öğrenci Açıkta Kaldı!

Yüksek Öğretim Kurumları Sınavı yerleştirme sonuçları 30 Ağustos günü açıklandı.

Beş yüz bin öğrenci tercih yapmadı, beş yüz bin öğrenci tercih yapsa da yerleştirilmedi, yüz yirmisekiz bin kontenjan ise boş kaldı!

2,3 milyon öğrencinin girdiği sınavda, 500 bin öğrenci YKS'nin ilk oturumunda barajın altında kaldı. İlk oturumu geçmeyi başaran 1,7 milyon öğrenciden ise 1,2 milyonu tercih yaptı. 1,2 milyon içerisindeki 500 bin kişi ise tercih yapsa da herhangi bir okula yerleştirilmedi. Sınav sonuçlarının açıklanmasının ardından imam hatipler ve meslek liselerinden mezun olan öğrencilerin başarısız olduğu görüldü.

Eğitim sisteminin ne kadar vahim durumda olduğunu istatistikler gözler önüne seriyor. Nitelikli, bilimsel bir eğitim alamadıkları için istenilen bölümlere gidemeyen öğrenciler geleceklerinden çok umutsuzlar. Bunlarla birlikte, barajı geçtikleri halde tercih yapmayan öğrencilerin durumu, Türkiye'deki eğitim sistemine karşı duyulan güvensizliği ve geleceksizlik kaygısını da gösteriyor.

DAYANIŞMANIN ÖNEMİ

ALİ VAROL GÜNAL

Zor bir süreçten geçiyoruz; daha zorları oldu mutlaka ama bu sürecin ayırıcı yanı siyasi iktidarın dinci faşizmi bütün yönleriyle toplumun bütün gözenciklerine yayması diyebiliriz. Üstelik bunu ellerine geçirdikleri medya tekelileri aracılığıyla yapabildikleri algı operasyonlarıyla gerçekleştireyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halklara anlatılan masal, vatanın, milletin tehlike altında olduğu, "üst akıl" dedikleri "dış güçler" in Türkiye'yi bölüp parçalamaya çalıştıkları bu nedenle "milletçe, hep beraber" hükümetin, dahası "reis" in etrafında kenetlenip yeni bir kurtuluş savaşı vermek gerektiği...

Yaratılmaya çalışılan bu algı, şimdi adeta her türlü sömürünün, sahtekarlığın, yolsuzluğun, vurgunun, baskı ve katliamın üzerini örten bir şal işlevi görüyor. Kurlar, tepetaklak oluyor; ama "dış güçler yapıyor". Enflasyon yükseliyor, ekonomi çöküyor; ama hepsi "dış güçlerin oyunu"... Dinci faşizm, sanki bütün bir toplumu gaz odalarına kapatmış, üstten ağır ağır bir zehirli gaz bırakıyor; bu zehirli gaz her yana yayılıyor ve insanların üzerlerine yapıyor, sıvasıyor. İnsanlar, yavaş yavaş öldürülüyorlar; ama bunun farkında olamıyorlar. Öğrenilmiş değilse de öğretilmiş bir çaresizlikle karşı karşıya bırakılıyorlar.

Dinci faşizm, diğer taraftan da insanları bir sadaka kültürüne mahkum ediyor. İşsiz bıraktığı, açlığa sürüklediği milyonlarca insana sadaka dağıtmasına "yardım eli" ni uzatıyor. Ya bugünler için ayrılmış sosyal yardım fonlarından onlara yiyecek, giyecek, yakacak vb yardımı yapıyor; ya da onlara maaş, "bayram yardımı" vb veriyor. Yani daha önce söylediğimiz "açlıkla terbiye politikası" nı sürdürüyor.

İnsanlar, bu siyasi iktidar tarafından işsiz ve ekmezsiz bırakıldıklarını, sömürü çarklarının arasında kıyasıya ezildiklerini, kelimenin gerçek anlamında yaşamdan kovulduklarını göremesinler diye onlara açıklıktan ölmeyecek ya da soğuktan donmayacak kadar bir sosyal yardımda bulunuyor. Bu sosyal yardımları alan insanlar, aslında kendilerini o duruma sokmuş olan siyasi iktidara minnet ve şükran duyguları besliyorlar. Bir de buna dinin toplum üzerindeki köreltilici, kayıtsız şartsız itaati vaaz eden, şükretmeyi emreden, isyan etmeyi yasaklayan etkisi eklenince geçici bir süre de olsa toplumun bir kesimi paralyze edilmiş oluyor. Geçici bir süre; çünkü Engels'in dediği gibi böyle bir sömürüye her zaman katlanacak bir toplum yoktur.

Burada bir şeyin altını kalın çizgilerle çizmemiz gerekiyor: Kapitalizm, insanı bencilleştiriyor, bireycileştiriyor, yalnızlaştırıyor; başka insanlara ve hatta insanın kendisine yabancılaştırıyor. Kapitalist sistemin insanları, ilişkileri atomize edici, dağıtıcı etkisi biliniyor. İnsanlar giderek daha fazla kendi kabuğuna çekiliyor, kendi sorunlarıyla ilgilenmenin dışında bir şey yapamaz hale geliyorlar. Bunun son sınırı, insanların sosyal medya başında geçirdikleri zamandır. Denilecektir ki, bu bir çelişki değil mi, sosyal medya insanların birbiriyle iletişim kurdukları, sosyalleştikleri yer değil mi? Görünüşte öyle; ama ne yazık ki, sanal alemde her şey sanallaşıyor. İnsanların birbiriyle kurdukları ilişkiler bile...

İnsanlar, toplumsal duyarlılıklarını dahi sanal alem üzerinden göstermeye başlıyorlar. Bir karikatürde apartmanların arasında bir sokakta bir kadın bir erkek tarafından şiddete uğruyor, apartmanda oturanlar inip müdahale etmek yerine cep telefonlarından internette "direnkadın" hastası paylaşıyorlar. Evet bu işin karikatürize edilmiş hali; ama ne yazık ki, içinde bir gerçekliği de barındırıyor. Yine insanlar internet üzerinden eylem ve etkinliklere "katılıyor"lar; ama gerçekte katılmayabiliyorlar. Böylece sanal alemde vicdan rahatlatılıyor; ama gerçekte bambaşka bir şey yaşanıyor. Sosyal medya, sosyalleşmenin bir aracı olacakken, giderek içe kapanmanın, pratikten ve insanlardan fiziki anlamda kopmanın da bir aracı olabiliyor.

Oysa insan, gerçek anlamda toplumsal bir varlıktır; kendisini ancak başkalarıyla kurduğu toplumsal ilişkiler içinde varedebilir. İnsanın başkalarına ve giderek kendine yabancılaşması varoluşsal bir soruna dönüşüyor. Son zamanlarda artan intihar olaylarının asıl nedenini burada aramak gerekiyor. Yaşamını toplumsal bir amaçla dolduramayan insanlar bir boşluğa düşüyor; yaşamayı anlamsız bulmaya başlıyorlar; bu da sonun başlangıcı oluyor.

Bütün bunlardan komünistlerin kendilerine göre çıkaracağı sonuçlar olmalı. Bu elbette sosyal dayanışma platformları, evleri vb oluşturmak değildir. Bu siyasi iktidarın yaptığı kendi cenahımızdan yapmaya kalkmak ki, Ufuk Urasgiller başta olmak üzere ortalama solun bir çok kesimini götürdüğü nokta ortadadır. Biz her zaman devrimin güncelliğini ve zorunluluğunu ortaya koyarak, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın tüm sorunlarının ancak örgütlenmek ve devrim yoluyla ortadan kaldırılacağına inanıyoruz. Yaşamını toplumsal bir amaçla dolduramayan insanlar bir boşluğa düşüyor; yaşamayı anlamsız bulmaya başlıyorlar; bu da sonun başlangıcı oluyor.

İnsanlarla dayanışabilmek, en çok ihtiyaç duydukları zamanlarda bizzat onların yanında olabilmek gerçekten önemli. "Dayanışma ezilenlerin inceliğidir" diyor Che. En zor anlarında insanlara bir el uzattığımızda, insanlar tuttukları bu eli hayatlara boyunca unutmayacaklardır. Dayanışma denilince çoğunlukla maddi yardım anlaşılıyor; oysa en önemlisi en zor zamanlarında insanların yanında olabilmek, acılarını ve sevinçlerini paylaşabilmektir. İnsanlara bu dünyada asla yalnız olmadıklarını ve olmaya- cıklarını göstermektir. Onlara kolektifin ve kolektivizmin yaşayan devrimci ruhunu götürmektir.

Eduardo Galeno bir yerde "hayır işlerine inanmıyorum, dayanışmaya inanıyorum. Hayırseverlik çok dikey, yukarıdan aşağıya iniyor; dayanışma yataydır, ötekine saygı duyar" diyor. Evet, günümüzde doymak bilmeyen, insanı tüketim kültürüne hapseden kapitalizme karşı işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin, "yeryüzünün lanetlileri" nin birbiriyle daha çok dayanışması gerekiyor. Kapitalistlerin kar hırsı, dünyayı ve insanlığı bir felakete, yok oluşa sürüklerken, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların, gençlerin ve kadınların dayanışması, mücadeleyi yükseltecek, insanlığın geleceğini kurtaracaktır. Ve elbette dünyanın her tarafında sınıf mücadelesini yükseltmek en büyük yoldaşlaşma, dayanışma olacaktır.

Unutmayalım, "umut oldukça, hayat vardır"...

"Zincirlerinizi Kırın Geleceğinize, Çocuklarınızın Geleceğine Sahip Çıkın"

Bayramda fabrikanın kapalı olması nedeniyle fabrika önüne gelmeyen Flormar işçileri, tatilin hemen ardından fabrika önünde eylemlerine devam ettiler.

Mücadele Birliği Platformu da, bayram tatili sonrası ilk günü Flormar işçileriyle birlikte geçirebilmek için Gebze'deydi. İşçileim eylemi boyunca onlarla sohbet ettiler, sorunlarını dinlediler.

27 Ağustos itibarıyla eylemlerinin 105. gününe ulaşan çoğunluğu kadın Flormar işçileri, her gün fabrika önüne geliyor. Çalışan işçilerin çay ve yemek paydoslarında, mesai bitimlerinde onlara seslenerek, sendikali olmanın anayasal demokratik bir hak olduğunu ve bu hakların sahip çıkılmaları, kendilerine destek vermeleri çağrısında bulunuyor.

Flormar yönetiminin çalışan işçilerin eylemdeki işçilerle irtibatını kesmek için fabrika çevresine tel örgüler çektiği, işçilerin içeriye ulaşmasına engel olamıyor. Çay ve yemek molasında, mesai bitimine doğru tabureleri üst üste dizip üzerine çıkarak, içerideki işçilere sesleniyorlar.

Molalar ve vardiya değişimlerinde müzik eşliğinde slogan atarak halay çeken işçiler arkadaşlarına seslenerek, "Bizler onurlu bir yaşam ve insanca şartlarda çalışabilmek için sendikali olduk. Bu anaya-

sal bir hak'tır ve sizler de yarın bizim yaşadıklarımızı yaşamak istemiyorsanız sendikali olmaktan vaz geçmeyin. Bizlere destek vermek sizlerin de haklarınıza sahip çıkmanız demektir" diyerek çağrıda bulunuyorlar.

Bu defa da müzik yayını eşliğinde slogan atarak halk oyunları oynayan işçiler çalışan arkadaşlarına seslendiler.

Petrol İş Sendikası İşyeri Temsilci Ayhan Dilekçi, içerde çalışan arkadaşları yemek molasına çıktığında taburelerin üzerine çıkarak arkadaşlarına seslendiler.

"Arkadaşlar hepimiz alinterimizle ekmeğimizi kazanmak için çalışıyoruz. İnsanca koşullarda çalışmak istedik ve sendikali olduk. Sendikali olma anayasamızın yasalarının bizlere tanıdığı hak ve biz sadece bu hakkı kullandığımız için işten atıldık" diye seslendiler. Sendikali olmaktan ve işten atılmaktan arkadaşlarına seslenerek, "Bizler onurlu bir yaşam ve insanca şartlarda çalışabilmek için sendikali olduk. Bu anaya-

söyleyen Dilekçi "Geleceğinize, çocuklarınızın geleceğine sahip çıkmak, onunla yaşamak istiyorsanız zincirlerinizi kırın. Patronların baskısına boyun eğmeyin, haklarınızdan, haklı olanın yanında durmaktan vaz geçmeyin" dedi.

Flormak işçileri, emek dostlarından, kendilerine destek vermelerini eğer Gebze'ye gelemiyorlarsa Flormar ve Yves Rocher ürünlerini boykot etmelerini istiyorlar.

Bu buldukları şehirde, semtte bu markaların

mağazaları ve bu markaların ürünlerini satan yerler varsa burada müşterilere "Sendikali oldukları için 132 işçinin işten atıldığını ve onlar işlerine iade edilinceye kadar bu ürünleri boykot etmelerini" ve sosyal medya hesaplarından paylaşımlarda bulunarak destek vermelerini bekliyorlar.

Flormar işçileri, "Hiç birimiz işten atıldığımızda böyle sine güçlü ve kararlı bir direniş olacağını düşünmemiştik, ama yaşadıklarımız bizim gücümüzü arttırdı. Flormar, Yves Rocher patronlarına, bizim eylemimize yasaklamaya çalışan yetkililere sesleniyoruz. Biz anayasal ve demokratik haklarımızı kullanıyoruz ve bundan vazgeçmeyeceğiz. Sendikali olarak o fabrikaya girecek ve çalışacağız. Eğer sorun istemiyorlarsa bir an önce bizleri işe geri alsınlar" diyerek mücadeledeki kararlılıklarını belirtiyorlar.

İş Cinayetleri Tablosu Ancak Örgütlenerek Değişebilir

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Ağustos ayı raporunu açıkladı; 180 işçinin iş cinayetinde yaşamını yitirdiğini belirtti.

İş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin yakınları, Adalet Arayan İşçi Aileleri olarak her ayın ilk Pazar günü Galatasaray Meydanı'nda "Vicdan ve Adalet Nöbeti" ile iş cinayetlerine dikkat çekerek, sorumluların yargılanarak cezalandırılması, iş cinayetlerinin önlenmesi için bir saatlik eylem düzenliyordu.

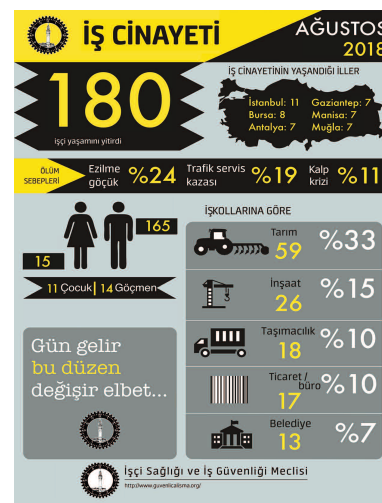
Ancak Adalet Arayan Ailelerin 2 Eylül Pazar günü yapmak istedikleri 75. Vicdan ve Adalet nöbeti, "Milli Güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlık ve genel ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması" gerekçesiyle yasaklandı. Raporunda buna da yer veren İŞİG Meclisi, bu yasak kararının genel olarak işçi sağlığı mücadelesine dönük yapılan bir saldırı olarak görülmesi gerektiğini söyledi.

Ağustos ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 180 emekçiden 133'ünün ücretli (işçi ve memur), 47'sinin ise kendi nam ve hesabına çalışanlardan (esnaf ve çiftçi) oluştuğunu raporlayan İŞİGM, ölenlerin 15'inin kadın işçi 165'inin erkek işçi olduğunu, iş cinayetinde yaşamını yitiren kadın işçilerin ise tarım, ticaret ve genel işler iş kollarında çalışanlar olduğunu belirtti.

180 iş cinayeti arasında 3'ü 14 yaşın altında olmak üzere, tarım, tekstil, inşaat ve genel işler iş kollarında çalışan 11 çocuk işçi yer de alıyor.

İş cinayetleri en çok tarım, inşaat, taşımacılık, ticaret/büro, belediye/gelen işler, madencilik, enerji ve metal iş kollarında gerçekleşiyor. Tarım iş kolunda ölenlerin en az yüzde 42'si ücretli çalışanlar olurken, yüzde 58'inin ise bazılarının başkasına ait topağı işlemek, çobanlık gibi işler olduğunu ve net bir oran belirlenemediği belirtildi.

İş cinayetlerindeki en fazla ölüm nedeni ezilme/göçük, trafik/servis kazası ve kalp krizi/beyin kanaması olurken, bu ay nedenler sıralamasında yüksekten düşmelerin dördüncü sırada yer aldığı aktarıldı. Ağustos ayında hemen hemen bütün işkollarında yıllık izinlerin kullanıldığı ve bayram tatiline çıkıldığı, fakat tarım alanının bu konuda istisna kaldığı, bu nedenle de kalp krizi, beyin kanaması nedenli ölümlerin yüksek olduğu belirtildi.

Hayvan Üreticileri, Tarım Bakanlığı'nı Bastı

Kuzey Kıbrıs'ta Hayvan Üreticileri Birliği üyeleri, arpa ve yeme gelen zamları protesto etmek amacıyla 5 Eylül günü Tarım Bakanlığı önünde eylem yaptı

Hayvan Üreticileri Birliği üyeleri, arpa ve yeme gelen zamları protesto etmek için Lefkoşa'da Tarım Bakanlığı önünde bir araya geldi.

Katırlar ve traktörlerle gelen eylemciler, "Bakan istifa" ve "Açız" sloganları attıktan sonra, bakanlık binasına yürüdü.

Bina girişinde eylemciler ile polis arasında arbeye yaşandı, Tarım Bakanı Erkut Şahali da protestocularla görüşmek için dışarı çıktı.

Bakan Şahali, döviz kurundaki yükseliş nedeniyle ülkede ekonomik kriz yaşandığını belirterek, eylemin haklı olduğunu söyledi, "Bu devlet, dayanabileceği yere kadar dayandı. Arpanın fiyatını değiştiremedik" dedi, "Biz elimizden geleni yapıyoruz" diye konuştu.

Bakanlar yaptıkları konuşmadan tatmin olmadıklarını söyleyen eylemciler, istifa sloganları eşliğinde Maliye Bakanlığı'na yürüdü.

Kuzey Kıbrıs Ercan Havalimanı'nda Uçuşlar Durdu

Kuzey Kıbrıs'ta ekonomik kriz nedeniyle ek mesai ödemelerinde kesintiler yapılırken, Bakanlar Kurulu'nun aldığı karar üzerine, Ercan Havalimanı'nda kulede çalışan hava kontrolörleri iş bırakma eylemi başlattı.

Kuzey Kıbrıs Hava Trafik Kontrolörleri Sendikası'nın eylemi nedeniyle 28 Ağustos günü saat 19.00'dan itibaren havalimanına inişler ve kalkışlar durduruldu. Ada'da sadece "acil ve askeri uçuşlara" hizmet verildi.

Bakanlar Kurulu, sorun çözülmezse Türkiye'den hava trafik kontrolörü getirmekle tehdit etti.

Grev, ertesi gün öğlene doğru sona erdi.

Sendika ile yapılan müzakerelerin ardından Kuzey Kıbrıs Bayındırlık ve Ulaştırma Bakanı, "Hava Trafik Kontrolörleri Sendikası ile yaptığımız görüşmeler sonucunda Ercan Havaalanı'nda uygulanan eylem sona erdi. Asgari yarım saat içinde havaalanı normal akışına dönecek" açıklaması yaptı.

Hava Trafik Kontrolörleri Sendikası da, hükümete ek mesailerle ilgili olarak aldığı kararı geri çekmesi için iki gün süre verdi, aksi takdirde süresiz grev kararı alacaklarını söyledi.

Taksim'de KHK Eylemine Yasak

KESK İstanbul Şubeler Platformu, KHK ile ihraç edilen üyelerinin işe iadesi talebiyle her Cumartesi başka bir alanda gerçekleştirdiği basın açıklamasını 1 Eylül Cumartesi günü Beşiktaş'ta yapacağını duyursa da, Cumartesi Annelerine saldırı haberini aldıklarında eylemlerini Taksim Tünel Meydanı'nda yapacaklarını söylediler.

Ancak Tünel Meydanı'nı bariyerlerle kapatan ve ablukaya alan polis, 15.30'da gerçekleştirilecek eylem için "İstiklal Caddesi ve ona bağlı yerlerdeki her türlü etkinlik yasaklandı" diyerek toplanmaya izin vermedi.

Ardından ise KESK'lileri alandan uzaklaştırmaya başlayan polisler kitleyi Karaköy'e doğru sürdü.

Polisin saldırı tehditleri ile meydan-dan uzaklaştırdığı KESK üyeleri "KHK'lar gidecek biz kalacağız!", "İşimizi geri alacağız!" sloganları atıldı.

Kitleyi sürerek alandan uzaklaştıran polis 4 kişiyi gözaltına aldı.

KESK Dönem Sözcüsü Ayfer Koçak, Karaköy'de kısa bir açıklama yaptı. KHK ile

ihraç edilen arkadaşlarının işe iadesi için her hafta yaptıkları eylemin hukuksuz bir şekilde yasaklandığını, bu şekilde bir ölü memurlar kitlesi yaratılmaya çalışıldığını belirten Koçak, gözaltındaki arkadaşlarını alıp eylemlerini sürdüreceklerini söyledi.

Kamu emekçileri, 8 Eylül günü de KHK ile ihraç edilen arkadaşlarının işe iadesi talebiyle Beşiktaş Kartal Heykeli önünde idi.

Yine "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" pankartı açan kamu emekçileri adına basın

açıklamasını Eğitim-Sen 8 Nolu Şube Başkanı Zeliha Baksi okudu.

Siyasi görüşü, etnik kimliği, dini inancı, mezhebi, hatta yaşam tarzı açısından iktidarın belirlediği sınırlar içinde olmayan ya da davranmayan herkesin, her kurumun OHAL sürecinde hedef haline getirildiğini söyleyen Baksi, "Gelinen aşamada iktidarın anti-demokratik uygulamaları karşısında diz çökmeyen kesimlerin ihraçlarla tehdit edilerek, korkutulmaya ve sindirilmeye çalışılması kabul edilemez" dedi.

KESK olarak, hukukun en temel ilkelerini ayaklar altına alarak intikam hırsıyla KHK listelerini oluşturanların ve hazırlanmasına katkı sunanların peşini bırakmayacaklarını belirten Baksi, "Nereden ya da kimden gelirse gelsin, örgütlü mücadelemizi hedef alan, her türlü yasa dışı girişim ve saldırıya rağmen, hukuki, fiili, meşru ve örgütlü mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz, ihraç edilen, açığa alınan tüm üyelerimiz tekrar görevlerine dönene kadar dayanışmayı daha da büyüterek mücadelemizi kesintisiz sürdüreceğiz" dedi.

Tüvtürk Muğla Taşıt Muayene'de 21. Gün...

Tüvtürk Muğla Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'de işçiler DİSK Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlenerek çoğunluğu sağladıklarında, 18 sendika üyesi işçi işten çıkarıldı. Ve işçiler işlerine dönebilmek için Muayene İstasyonu önünde (3 Eylül itibarıyla) 21 gündür mücadele veriyor.

3 Eylül günü Nakliyat İş üyesi işçilerle dayanışma amacıyla Tüvtürk Muğla Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş. önünde kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasının yapılacağı yere yakın bir mesafeden kortej oluşturup sloganlarla yürüyüşe geçen kitleyi bir süre sonra polis engellemek istedi. Ancak yapılan tartışmalar sonucunda yürüyüşe tekrar devam edildi ve alana gelindi.

Basın açıklamasında ilk olarak Nakliyat İş Sendikası Eskişehir Anadolu Şube Başkanı Ali Özellek kısa bir dayanışma konuşması yaptı.

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ise işçilerin anayasal haklarını kullandıkları için işsizlik cehennemine atıldığını söyledi. Patronun sendikal örgütlenmeyi hazmedemediğini, işçileri tehdit edip silah gösterdiğini, e-devlet şifrelerinin alınmaya çalışılarak sendikadan istifaya zorlandıklarını anlatan Küçükosmanoğlu, örgütlü işçileri hiçbir tehdidin yıldıramayacağını söyleyerek silah gösteren patron için de savcılığa suç duyurusunda bulduklarını söyledi.

Küçükosmanoğlu Muğla halkına da çağrı yaparak işçilere yapılan haksızlık karşısında susmamalarını ve işçilere destek olmalarını istedi. Bu mücadelenin de Muğla halkının ve basın açıklamasına katılan kurumların desteği ve işçilerin mücadelesi ile başarıya ulaşacağını belirterek sözlerini bitirdi.

Daha sonra eylemdeki biri kadın iki işçi söz alarak 10 yıldır çalıştıklarının bu zamana kadar bir çok sorun yaşadıklarını ve en sonunda Nakliyat-İş Sendikasında örgütlenmeye karar verdiklerini belirttiler.

Patronun işçilere silah göstererek, tehdit ederek baskı uyguladığını ve istifa etmeyen işçilerin işten atıldığını söyleyerek patronun, attığı üyelerin yerine başka illerden eleman getirerek işi yürütmeye çalıştığını ancak işi yürütemediklerini, bu konuda Muğla halkından da destek ve dayanışma beklediklerini, atılan işçiler geri alınmaya kadar ve toplu iş sözleşmesi imzalanıncaya kadar mücadelenin devam edeceğini belirttiler.

Yapılan konuşmaların ardından atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Real Market, Makro Market ve Uyum Market işçileri, gasp edilen hakları için Makliyat İş Sendikası öncülüğünde, kasa kilitleme eylemlerine ve basın açıklamalarına devam ediyorlar.

İşini İsteyen Türkan Albayrak'a Yasaklama Ve Gözaltı

Sarıyer Kaymakamlığı'na bağlı İlçe Sağlık Müdürlüğü'nde temizlik görevlisi olarak çalışmakta olan kamu emekçisi Türkan Albayrak "güvenlik soruşturması" gerekçe gösterilerek KHK ile işten çıkarıldı.

Haksız ve hukuksuz bir şekilde işten atılan Albayrak, Sarıyer Kaymakamlığı önünde 3 Eylül günü bir açıklama yaparak işine geri dönünceye kadar eylemde olacağını söylemiş, kısa bir süre sonra da gözaltına alınmıştı.

Akşam saatlerinde serbest bırakılan Albayrak, 4 Eylül 12.30'da bu kez eylem yapmak için Sarıyer Kaymakamlığı önüne gittiğinde çevresini resmi ve sivil polisler sardı. Polis, yapmak istediği eylemin yasadışı olduğunu söyleyerek orada durmasına izin vermedi. Kaymakamlık önündeki parkta oturmasına da izin verilmeyen Türkan Albayrak ve destek için gelen iki kişi, parktan uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Türkan Albayrak ile röportaj yapmak için alana giden muhabirimiz de Türkan Albayrak ve arkadaşlarının yanına yaklaştırılmadı, parkın bulunduğu kaldırma dahi çıkmasına izin verilmedi.

Polis, "Basın açıklaması falan yok, yasadışı eylem yapmaya çalışıyorlar gözaltına alınacaklar" diyerek görüntü almasına da izin vermedi.

Telefonunu kapatmasını, hatta çantasına koymasını söyleyen polis, "Devletin memurunu görevi başındayken görüntüleyemezsin" dedi. Muhabirimizin alanın çevresinde dolaşarak görüntü almak istese de, gözaltına alınmakla tehdit edilerek bölgeden uzaklaştırıldı.

Türkan Albayrak anayasal hakkını kullandığını ve haksız yere işten atıldığı için işini geri istediğini ifade etmek için orada olduğunu anlatmaya çalıştıysa da polisler "İşimizi Geri İstiyoruz", "Direne Direne Kazanacağız", "KHK'lar Gidecek Biz Kazanacağız" sloganları atan Albayrak ve beraberindeki iki kişiyi gözaltına aldı.

İlerleyen saatlerde gözaltına alınanlar serbest bırakıldılar.

"Memurluk Hakkım Elimden Alındı"

Kadıköy Belediyesi'nde memurluk sınavını kazanan ancak 15 aydır göreve başlatılmayan Boran Atıcı, 7 gündür oturma eylemi yaptığı Kadıköy Belediyesi Başkanlık binası önünde 7 Eylül günü bir basın açıklaması düzenledi. "Kadıköy Belediyesi Memurluk Hakkımı Elimden Aldı" pankartının açıldığı eylemde "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız", "Direne Direne Kazanacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Boran Atıcı İşe İade Edilsin" sloganları atıldı.

Boran Atıcı, yaptığı açıklamada Gezi Parkı eylemlerine ilişkin dava nedeniyle 15 aydır Kadıköy Belediyesi tarafından işine başlatılmadığını belirterek, "Güvenlik soruşturmaları toplumun kamu alanında çalışacak kesimlerinin lise ve üniversite çağlarında bile en küçük söz söyleme hakkına müsaade etmeyen uygulamalardır. Toplumun işsizlik ve geleceksizlik tehdidiyle korkutan uygulamalardır" dedi.

Kadıköy Belediyesi'nin de verdiği olumsuz "güvenlik soruşturması" kararıyla bu adaletsiz uygulamanın parçası olduğunu ifade eden Atıcı, buna karşı hafta içi her gün 12.00 ile 17.00 saatleri arasında oturma eylemi başlattığını duyurdu.

Atıcı, Kadıköy Belediyesi'ne bu haksızlığa son verme çağrısını yapan Atıcı, Haziran eylemlerine katılanlara yapılan bu uygulamayı Kadıköy halkının da kabul etmediğini ifade ederek, "Su taşıdığımız değilmen toplumu öğütüyor" dedi.

Eylemde, dört farklı yerde "güvenlik soruşturması" bahanesiyle işine başlatılmayan, son olarak Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde de iş hakkı elinden alınan Berfin Aslan ve Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işine dönme mücadelesi veren Kenan Güngördü de söz alarak konuştu.

SINIF MÜCADELESİNDE ZOR

ÖZGÜR GÜVEN

Marksist tarih tezi, tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu belirtir. Bütün bir tarih boyunca insanlar, kendi tarihlerini kendileri yaptılar. Ancak bilinçli değil, hazır buldukları koşullarda ve tıpkı doğanın kör güçleri gibi toplumun, toplumsal yapının kör güçleriyle yaptılar. Kitlelerin kendi tarihlerini bilinçli olarak yapmaları proletaryanın tarih sahnesine çıkmasıyla; sınıf bilinciyle donanımlı kendi kurtuluşu uğruna mücadeleye girişmesiyle başlar; proletaryanın burjuvazinin egemenliğini yıkararak kendi iktidarını kurmasıyla sürer. Burada da bitmez, kapitalist özel mülkiyetin iki karşıt kutbu olarak hem burjuvaziyi hem de kendi kendisini sınıf olarak ortadan kaldırmasına kadar sürer. İşte o zaman insanın tarih öncesi sona erecek. "bin yıllık özgürlük çağı" başlayacaktır.

Proletarya bu tarihsel görevini yerine getirirken devrimci bir sınıf olarak davranır, kendi gücüne güvenle hareket ederse başarılı olabilir. Diğer bütün sınıf ve katmanlar özünde üretim araçlarının özel mülkiyetine karşı olmadıkları gibi az ya da çok mülkiyet sahibidirler. Sadece proletarya üretimdeki yeri ve üretim araçları karşısındaki konumu nedeniyle sonuna kadar gidip üretim araçlarının özel mülkiyetine son verebilir. Proletarya burada her türden burjuva ideolojiden kurtulup kendi bağımsız bir güç olarak devrimci konumundan hareket ederse; ve her türlü burjuva partiyle ilişkisini koparıp kendi devrimci sınıf partisine örgütlenirse, işte ancak o zaman bu büyük devrimci görevini yerine getirebilir, tarihin en derinine giden devrimini gerçekleştirip sınıfları ortadan kaldırabilir. Burjuvaziyle sürdürdüğü bu ölümüne mücadelede bugüne dek yaşananlar, proletaryanın devrimci sınıf partisinin önemini ve rolünü açık olarak ortaya koydu.

Tarih sınıflar mücadelesi tarihidir dedik. Şunu da belirtelim, sınıflar mücadelesini kabul etmekle yetinmek, burjuva bakış açısının çerçevesi içinde kalmaktır. Zira burjuvazi de pek çok yönüyle sınıf mücadelesini kabul eder. Onun kabul etmediği sınıflar mücadelesinin burjuva toplumun ötesine; proletarya diktatörlüğüne kadar devam etmesidir. Marksizmin bakış açısından sınıflar mücadelesi proletarya diktatörlüğüne ve sınıfların ortadan kaldırılmasına kadar varır. İşte bu, burjuva toplumun da, burjuva ufukların da çok çok ötesine uzanmaktadır. Burjuvazi bunu asla kabul etmez.

Marx da sınıflar mücadelesi proletarya diktatörlüğüne varır ama orada da durmaz. Çünkü proletarya diktatörlüğü kapitalizmden komünizme geçiş döneminin devletidir. Proletarya bu güce dayanarak sınıfları ortadan kaldırır. Sınıfların ortadan kaldırılması hedefi proletaryanın bütün dünyada geçerli evrensel hedefidir. Her ülke proletaryası bu evrensel hedefe ulaşmak için kendi ülkesinin somut koşullarına ve özgünlüklerine uygun olarak kendi toplumsal devriminin hedeflerini belirler, buna uygun bir mücadele çizgisini belirler.

Bugün açısından üretici güçlerin gelişme düzeyi ve sınıflar mücadelesinin geldiği aşama, kapitalizmden komünizme geçiş için gereken bütün maddi önkoşulları yeterince olgunlaştırıp biriktirmiştir. Ama bir şeyin önkoşullarının varlığı o şeyin kendisinin varlığı anlamına gelmez. Eski toplumdan kapitalizmden yeni toplum olan komünizme geçiş için önce eski toplum içinde yeni toplumun maddi önkoşullarının oluşması gerekir. Bu önkoşullar yeterince olgunlaşmış birikmemişse komünizme ve onun ilk evresi olan sosyalizme dair istemler gerçekçi olamaz. Kapitalizmin gelişiminin ilk evrelerinde olduğu gibi olsa olsa ütopya olur.

Ama bugün artık bu maddi koşullar her bakımdan yeterince olgunlaşmış ve biriktirmiştir. Hatta öyle ki, koşullar, tarihte hiç bir zaman bu kadar uygun olmamıştı.

Maddi önkoşullar ne kadar olgunlaşmış birleşmiş de süreç kendiliğinden sosyalizme varmaz. Sosyalizme sadece sınıf mücadelesi yoluyla varılır. Sınıf mücadelesi zoru, zora dayalı devrim içerir. Bunun tersini söylemek, yani zora dayalı devrim ve zoru reddetmek, sınıf mücadelesinin doğasını aykırıdır. Burjuvazi 1789'da olduğu gibi kendi egemenliğini zora dayanarak kurdu, bugün de zora dayanarak, en gelişmiş zor aygıtı olan burjuva devlete dayanarak egemenliğini sürdürüyor. Sınıf mücadelesi, bir sınıfın iradesini diğer sınıflara (sınıflara) kabul ettirme mücadelesidir. Bu mücadele ekonomik ve politik her alanda verildiği gibi şiddetli, zor araçlarını da kapsar. Bu mücadelede proletaryanın, emeğin devrimci zora başvurmasına karşı çıkmak, proletaryanın elini kolunu bağlamaktır. Proletaryanın burjuvaziyi mücadelesinde burjuvazi yasal ya da değil, her türlü şiddete başvurup zor araçlarını kullanırken, proletaryanın şiddete başvurmasını, devrimci zora başvurmasını reddetmek, proletaryayı silahsızlandırmak, etkisizleştirmek, yenilmesini sağlamak demektir.

Proletaryanın kurtuluş mücadelesinde, bugüne kadar yaşadığı deneyimler, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da yaşananlar bir şeyi açıkça ortaya koyuyor: Proletarya zaferini dünya ölçeğinde güvence altına almıyacağı kadar zor araçlarından, devrimci zordan vazgeçmemelidir. Kapitalizmden komünizme geçişi kapsayan bütün bu dönem yenilen ve yenilen devrimleri, iç savaşları, ayaklanmaları, karşı devrimleri, zaferleri ve yenilgileri de kapsayan son derece şiddetli, sert sınıf mücadeleleriyle dolu geçen bir dönem olacak, ama nihai zaferi proletarya kazanacaktır.

HEPİNİZ AYNI GEMİDESİNİZ

KENAN KIZIL

Son günlerde, karşı-devrim cephesinde, dozajı giderek artan ve sertleşen bir tartışmaya şahit oluyoruz. Aslında bu durumu şöyle ifade etmek daha doğru olacak; çok uzun zamandır bir "iç tartışma" şeklinde sürdüğü anlaşılan ve milyonlara sezdirilmeyen bu konu artık ulu orta tartışılıyor. Çünkü işler kötü gidiyor! İşler kötü gittikçe de iç çelişkiler derinleşiyor ve derinleştikçe de sorunlar ulu orta tartışılır hale geliyor.

Bu tartışmanın tam da şimdi "cemiyetin" dışına taşınması, hatta bazı gazete ve internet bloglarına yansımaları tesadüf olabilir mi? Tam da şimdi yani; tam bir ekonomik yıkım yaşanırken, uluslararası ilişkilerde her an yeni yeni bozgunlar ortaya çıkarken, şanlı TL-döviz karşısında an itibarıyla bir-sekiz gerideyken ve en önemlisi de milyarların aktığı iç savaşta, harcanan onca cephaneye, beslenen onca tosuncuğa rağmen bir zafer kazanamamışken ve kazanamayacağına da artık emin olmuşken ve bu yüzden bando mızıkça eşliğinde 1071 yılından bir zafer ithal etmeye kalkmışken bu tartışma bir tesadüf olabilir mi?

Evet, işler kötü gidiyor ve burjuvaların bir kısmı kaptan köşküne doğru bağırıyor: "Aynı gemide değiliz!"

Fakat! Biz bu sayın burjuvalara deriz ki: "Yok öyle yağma!.. Siz aynı gemidesiniz. Birbirinizi sevseniz de sevmeseniz de, bir birinizle anlaşsanız da, birbirinizi boğsanız da aynı gemidesiniz!"

Boşuna çırpınmayın: "Biz bu gemide değiliz!" diye. Belki şu an kaptan köşkünde değilsiniz ama yıllarca oradaydınız ya da yakınında. Şimdi sizin şu lüks görünümü paslı tekneniz su alıyor ve batıyor diye kaçıp kurtulmaya çalışıyorsunuz. Ama yok öyle bir şey. Hepiniz aynı gemidesiniz!..

Hepiniz aynı gemidesiniz ama, birinci sınıf yani en üst güvertedeki yolcular geminin gerçek sahipleri ve armatörler; hani çikolatalı pastanın en büyük dilimini mideye indirenler. Çoktan hazırladılar helikopterlerini, pastadan koca bir dilim daha kaptuktan sonra kaçacaklar. Hepiniz aynı gemidesiniz!

Hepiniz aynı gemidesiniz ama, helikopter alacak kadar çok parası olmasa da yine de çok parası olanlar, helikopteri olanlar kadar büyük olmasa da yine de o çikolatalı pastadan büyük dilimleri alanlara çoktan ayrıldı, okyanusta bile batmayan filikalardan! Şimdi onlar da helikopteri olanlar kadar olmasa da yine de pastadan son bir büyük dilim aldıktan sonra kaçacaklar. Hepiniz aynı gemidesiniz!..

Böyle değil miydiniz dört bin köy resmi kolluk tarafından yakılırken?

Aynı gemide değil miydiniz, sokaklarda, dağlarda, zindanlarda bu toprakların en güzel çocukları katledilirken?

Sur'da Cizir'de üzzerlerine benzin dökülerek, canlı canlı yakılırken bahar yürekli kadınlar ve erkekler, aynı gemide değil miydiniz?

İşçiler emekçiler ağır sömürü altında inim inim inerken ve sizin banka mevduatlarınız habire büyürken aynı gemide değil miydiniz?

Milli takımın gol atarken, atletleriniz madalyaya koşarken, "one minute" ile coşarken, küçücük çocuklara asker selamı verdirirken, kadın katili çember sakallı linç gürhurları sokaklarda dolaşırken aynı gemideydiniz!

İşgalle, katliamla, işkencelerle, seçimlerle kurtaramadınız değil mi? Kurtaramadınız ve paslı tekne batıyor siz de suçlu bir kaç tayfanın üzerine atarak kaçmanın peşindedir. Fakat kaçacak bir yeriniz yok. Üç beş tayfaya suçu atarak kurtulamazsınız. Çünkü herkes biliyor; Titanik'i batıran aysberg değildi sizin doymak bilmeyen aç gözlerinizdi.

Aynı gemidesiniz, bu dalgalı denizde! Yaptıklarınızın belki hepsinin hesabını verecek belki veremeyeceksiniz ama kesinlikle denizin dibini boylayacaksınız: hepimiz aynı gemidesiniz!

Son bir gemi gibi kalkacak sizin şu geminiz bu diyardan. Kimse mendil sallamayacak meçhule giden şu geminin ardından. Hiçbir zaman ve hiç bir yerde özlenecek dönüşü olmayan yola çıkan şu güvertesi katil ve kan dolu geminiz. Hiçbir limanda hiçbir insan tarafından hiçbir zaman beklenmeyecek küpeşesi çatlak sintine delinmiş geminiz.

Oysa ne gemiler gördü şu mavi sular. Ne gemiler yüzüyor hala sularında. Kiminin yelkenleri onurdan, saf onurdan. Tayfaları sarı güneşi taşır sol göğüslerinin üstünde ve de gecenin mavi yıldızlarını gözbebeklerinde. Aşır aşır gider bu gemiler en dev dalgalara bile! Özlenirler ayrıldıkları tüm limanlarda ve beklenirler varacakları limanlarda. Beklenirler, bin sene hasret kalınmış sevgili nasıl beklenirse işte öyle beklenirler.

Kiminse yelkenleri kapkara, irin damlatıyor sintineleri mavi sulara ve göğüslerin kalles pusuları taşıyor tayfaları. Gözlerinde doymak bilmeyen hirs ve bitmeyen ihanet!..

Kimisi yenildi minik kalkantılara kimisi yardı o dalgalara vardı umut dolu kıyılara. Kimisi yedi mahmuzu ve boyladı denizin dibini ikiye yarılmış omurgasıyla. Kimisi zafer törenleriyle geçti göğsünü gere gere muh-teşem, kentlerin önünden...

Yani gemi var gemi var! Hiç bir tutulur mu karşı devrimci amiral ve Sovyet düşmanı Denikin'i taşıyanlar Potemkin Zirhlisiyle. Aynı şekilde gürlür mi onların namluları, çarkları aynı döner mi ve kıyılarında kuratırlımsı kentlerin aynı şekilde yüzerek geçer mi devasa gövdeleri!

Farklı farklı gemilerdeyiz. Sizin bata bata gidiyor bizimkiyse mavi bir bıçak gibi geliyor. Aradaki fark; umutla umutsuzluk gibi. Aradaki fark; ölümlü yaşam gibi. Aradaki fark; aslında farktan da çok öte bir şey gibi.

Evet; sayın burjuvalar, daha düne kadar sizi bir arada tutan harçtı "Hepimiz aynı gemideyiz"ler. Harç nem çekti, yosun tuttu, küf bağladı ve çürüdü! Duvarlarımız yıkılıyor değil mi, kalelerinizin duvarları. İşte bu yüzden her sarsımda "hepimiz aynı gemideyiz!" diyen diliniz geminin batacağı kesinleşince nasıl da bağırıyor; aynı gemide değiliz" diye.

Son söz; Giris, gelişmeyi kendinizce yazabilirsiniz ya da böyle oluyormuş gibi gösterebilirsiniz. Cellatları kahraman, katilleri iyilik timsali, alçakları onurlu gösterebilirsiniz. Milliyetçi teranelerle göğsünüzü dövüp tarihteki "şanlı zaferle" övünebilirsiniz. Evet bu berbat öykünün giriş, gelişme bölümünü siz yazabilirsiniz ama sonuç bölümünü hep tarih yazar ve alın size sonuç: Geminiz batıyor ve hepimiz aynı gemidesiniz!

İSYANIN VE İSYANCININ CESARETİ

BORAN DENİZ

Burjuva sınıfın ekonomik ve politik egemenliğini ayakta tutan perçinler tek ek parçalanıp sökülüyor. Burjuva toplumsal düzenin yıkımı, dünyanın hemen her yerinde şu veya bu düzeyde yaşanıyor.

Arjantin sokaklarından, Yunanistan-Sintagma'ya; Irak-Basra'dan, Fransa işçi grevlerine, Galatasaray'dan Plaza de Mayo'ya burjuva toplumsal düzen, içinden çıkamayacağı, kendisini hızla çöküşe götüren bir kriz içinde. Kapitalist ülkeler, kitlelerin devrimci başkaldırıların şiddetli darbeleriyle sarsılıyor. Ayaklanma rüzgarı bir ülkeden diğerine, bütün yüzeyünü etkisi altına alıyor.

Bir süre öncesine kadar, yine ayaklanma rüzgarının etkisinden bahsettiğimiz İran ve Rojhilat Kürdistan'da bu rüzgar fırtınaya dönüşüyor. 2018'e emekçilerin ve yoksul Kürt halkının isyanlarıyla, kadınların özgürlük başkaldırısıyla giren İran'da isyan ve başkaldırının bastırılmayacağına; her türlü karşı devrimci baskı ve burjuva terörün, çok daha şiddetli bir devrimci tepkiyle karşılanacağına; daha önce yine bu sayfalarda değinmiştik. Gelişmelerin bizi yanıltmadığı ortada.

Her zaman vurguladığımız gibi, "ayaklanmalar yüzyılı" olarak nitelediğimiz bu çağın isyan ve başkaldırıların temel karakteri; kesik kesik, gel-gitli, değil, şiddetli artan ivmeli ve sürekli, aralıksız olmasıdır. Bu karakter çağdaş yaşam ve gelişmelerde baskın karakterdir. Emekçilerin devrimci öfkesi bir defa sokaklara dökülmeye görsün; bu öfkeyi sokaklardan geri çekmek, bastırılmak mümkün olmuyor. Başkaldırı; şöyle ya da böyle, sonuç alıcı, sürekli-aralıksız bir hareket çizgisi izliyor.

Bir süredir kapitalizmin kendileri için doğal sonucu olan yoksulluk ve açlığın pençesinde kıvranan İranlı emekçilerin isyanı da aylardır aralıksız devam ediyor. Daha önce "gericiliğin merkezleri" olarak bilinen vilayetler, isyanın merkezleri haline gelmiş durumda. Meşhed bunların başında geliyor. İran dinci gerici-

ğinin yani "yılanın başı" Ayetullah'ın kurumsal merkezinde, Meşhed emekçileri devrimci bir ayaklanmanın önderliğini yapıyor. Sanayi proletaryasının dolaşısıyla proletaryanın örgütlü gücünün yoğunlaştığı İsfahan, başkent Tahran, kolber isyanlarıyla sarsılan Sine, ekonomik krizin ulusal ezilmeleşiminin sonuçlarıyla sınırlanmış bir depremlerin sonuçlarıyla karşı karşıya kalan Kürdistan şehri Kirmanşah... Yani başkaldırı bir uçtan diğerine bütün İran'ı etkisi altına alıyor.

İran gerici burjuva devleti, kitlelerin devrimci isyanına karşı her türlü baskı ve zor yöntemlerine başvuruyor. Gözaltı, tutuklama, işkence, katliam, en çok da idam... Her türlü baskı ve burjuva terör aracını kullanıyor. Yıkılmayla yüz yüze kalmış bir gerici burjuva devletten beklenilecek bütün zorbalığı, insanlık dışı uygulamaları gösteriyor. Ama nafile!

Bu baskı ve terörün, günü geçmiş kurumların yıkılışını önlemeyeceği; devrimci başkaldırı karşısında sonuç alamadığı ve alamayacağı ortada. Aylardır sokakları, meydanları alev topuna çeviren isyanın her şeye rağmen artan şiddeti bunu gösteriyor. Tahran'da Ayetullah Ali Hamaney'in evinin hemen yanı başında, Veliye Asr Meydanı'nda "Kahrulsun Hamaney" çığlığı, Necefabad'da gençliğin "ayaklanma süreci" sloganı böyle okunmalı. Hamaney'e, dolayısıyla İran dinci gericiliğine, dolaşısıyla gerici burjuva egemenliğe olan öfke, Tahran'ın en kalabalık meydanında İran emekçilerinin "Diktatör" dediği Ayetullah'ın evinin yanı başında böyle dile geliyor. Bu, isyancıların cesaretinin sadece bir örneği. İsyancılar-

rın kararlılığı, sonuç alma yönünde ki ısrarcı tutumu, ne yapılsa yapılsın, durdurulamaz boyutta.

Öncelikle böylesi bir süreçte, İran gericiliğinin, yıllardır isyancılara, komünistlere ve Kürtlere karşı silah olarak kullandığı idam haberlerinin artması şaşırtıcı değil. Daha önce de özellikle Kürt halkının isyanlarının yükseldiği dönemlerde, İran gerici burjuva devleti idam cezasını yaygın olarak uyguladı.

İran'da yağlı urgan bu fiziki işkenceyle katliam aracı, isyancıların başları üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallandırılıyor, devrimci kitlelere bir gözdağı aracı olarak kullanılıyor. İsyan ateşinin dört bir yanı sarıldığı bu süreçte, infaz edilen/edilecek olan haberleri artıyor. En son devrimci bir Kürt genci olan Ramin Huseyin Penahi'nin idam ile katledilme tehdidi altında İran Rojhilat emekçileri.

Ramin Huseyin Penahi

İran gerici burjuva devleti resmi verilere göre her yıl 700-800 insanı idam yoluyla katlediyor. (Gerçek veriler bunun kat be kat üstünde. Gerçek katliamın boyutunu kimse bilemez!) Her şeyden önce siyasal nedenler ve uyuşturucu-cinayet gerekçesiyle insanlar idam ediliyor. Gerici burjuva düzene, şeriata boyun eğmediği için geçmişte de, bugün de onbinlerce insan idam edildi, ediliyor.

Sözgelimi bir süre önceye kadar İran Cumhurbaşkanı olan, Humeyni'nin "şeriatın kılıcı" dediği katliamcı Sadiqi Xelkeli'nin yetiştirmesi, A.Qasimlo suikastının planlayıcısı Ahmedinejad, 1983'te Komala'yı tasfiye hare-

ketinde sadece Evin zindanında binlerce tutsağı katletti. Üç yıl içinde onbinlerce Kürt yine Ahmedinejad tarafından öldürüldü. Böylece idam kitlelerce kanıklaşıp yaşamın bir parçası haline getirilmek isteniyor. Toplum her an katliam tehdidiyle yönetiliyor.

Ramin Huseyin Penahi, Sineni, Komala (Iran Komünist Partisi-Komala) üyesi bir devrimci Kürt genci. Şu an Sine merkezi cezaevinde tutuluyor. İran gerici burjuva devleti tarafından "yargılanıp" idam cezasına çarptırıldı. Her an idam edilerek katledilme durumu var. Eğer İran sokakları emekçilerin öfkesiyle sarsılıyor olmasaydı, şimdiye kadar çoktan katledilmiş olabilirdi. Ancak zaten emekçilerin yıkıcı öfkesiyle sarsılan gerici burjuva iktidar, bu katliamın sonuçlarından korktuğu için, infazı bir süreliğine ertelediğini açıkladı. Yine de özellikle isyancılara gözdağı vermek için ceza infaz edilebilir her an.

İran istihbaratı (İtlaat) Ramin'e İslam Rejimini övüp af dilediği takdirde serbest kalacağını teklifinde bulunuyor. Tam da dinci gericilere yakışan bir davranış! Ancak bu onurlu devrimci gereken cevabı veriyor. Dinci gericilere! Bu teklif son derece kişiyi onursuzlaştırmak ve isyancıların iradesini kırmak için yapıyor. Bir parantez açıp belirtmekte yarar var. Marx, Kutsal Aile'nin E, Sue'nin "Paris'in Gizemleri" (1843) romanını irdelediği bölümünde fiziki cezaya moral işkenceleri ekleyen bu tür bir "cezalandırma" anlayışının yanında bayağı cezanın ne kadar insancıl kalacağını yazar! Bu tür bir "anlayış", "bedensel cezayı, tinsel ceza, fizik işkenceleri tinsel pişmanlık işkencesi ile birleştirmek ister" (Marx) Parantezi kapatılm.

Ne yaparlarsa yaparlar, İran'da ya da diğer ülkelerde kendileri için mutlak son olan çöküşü ve devrimin mutlak zaferini engelleyemeyecekler.

Dünya proletaryasının ve uluslararası komünizmin bilinci, yüreği ve eylemi; Rojhilatlı cesur devrimciye korunak olmalı. (Korunak: Kürtçe Penahi)

Donetsk Lideri Suikast Sonucu Öldürüldü

2014'te bağımsızlığını ilan eden Donetsk Halk Cumhuriyeti'nin lideri Aleksandr Zaharçenko dün akşam bir suikast sonucu öldürüldü.

Daha önce Donetsk lider ve komutanlarından "Givi" ve "Motorola" da Ukrayna saldırılarında hayatını kaybetmişti. Zaharçenko, 2 senedir, Motorola'yı da öldüren Ukraynalı Neo-Nazi gruplarının ölüm listesinin başında yer alıyordu.

Donetsk'te bir kafede akşam saatlerinde el yapımı bir patlayıcı nedeniyle meydana gelen patlamada Zaharçenko hayatını kaybederken, Gelir ve Vergiler Bakanı Aleksandr Timofeyev ve bazı korumalar da yaralandı.

Donetsk Halk Cumhuriyeti'nin 42 yaşındaki lideri Aleksandr Zaharçenko'nun ölümünün ardından Donetsk sınırları kapatıldı ve OHAL ilan edildi. Ukrayna güvenlik servisi SBU ise bu suikastla ilgilerinin olmadığını duyurdu.

Zaharçenko'nun danışmanlarından Aleksandr Kazakov, "Ev yapımı patlayıcı kafenin içinde kapının yakınına yerleştirilmişti. Katiller patlatmak için Zaharçenko'nun kafeye gelmesini bekledi" dedi.

Bir süre sonra da Kazakov, bir operasyon sonucunda zanlıların yakalandığına dair açıklama yaptı, "Şu anda cumhuriyette olağanüstü hal ilan edildi, sınırlar kapatıldı,

bu terör eyleminin zanlıları gözaltına alındı" dedi.

Ardından DNR Başkanlık Ofisi Sözcüsü Alyona Alekseyeva, saldırıyı işleyen-

lerin kimliklerinin tespit edildiğini duyurdu, "Güvenlik güçleri, teröristlerin kimliklerini tespit etmeyi başardı. Onlardan gelen verilere göre patlama, Ukrayna Güvenlik Servisi tarafından sipariş edildi. Kiev rejimi her zaman olduğu gibi açık şekilde savaşma ye-

teneginde olmadığı için sadece insanlık dışı terörist yöntemlerle hareket ediyor" dedi.

Donetsk Halk Cumhuriyeti (DNR) Harekat Komutanlığı İkinci Başkanı Eduard Basurin ABD'yi suçladı, "Zaharçenko cinayeti ABD'nin organizasyonu. Onlar doğru- dan bu süreçte yer aldı. Cinayetin temel amacı, cumhuriyetimizin içindeki ve cephe hattındaki durumu istikrarsızlaştırmak" dedi.

Bu esnada Ukrayna ordusu da cephe hattına askeri teçhizat yığınağı yapmaya başladı. Kazakov, "Bu bağlamda bizim Birinci Kolordusu ve diğer tüm silahlı birliklerimiz alarma geçirildi" diyor.

2014'te Donetsk Halk Cumhuriyeti Ukrayna'dan bağımsızlığını ilan ettiği süreçte Donetsk milis güçlerine katılan Zaharçenko, 2014 Nisanı'nda bir grup milisin başında Donetsk belediye binasını Kiev'deki hükümet darbesine karşı işgal etmiş, 2014 Mayıs ayında yapılan referandumda da şehrin askeri komutanı seçilmişti. 2014 Ağustos'unda istifa eden DNR'nin ilk bakanlar kurulu başkanı Aleksandr Boroday'ın yerini alan Zaharçenko, Ekim 2014'teki seçimlerde başbakan seçildi.

Zaharçenko'nun cenaze töreni, 2 Eylül günü Donetsk Solovyanenko Devlet Akademik Opera ve Bale Tiyatrosu'nda yaklaşık 200 binkişinin katılımıyla gerçekleşti.

DONETSK LİDERİ ZAHARÇENKO SUİKASTININ ARDINDA NE VAR

ÇEVİRİ

Anti-faşist Donetsk Halk Cumhuriyeti (DHC) başkanı Aleksandr Zaharçenko, 31 Ağustos'ta Donetsk'in başkentinde Separ restoranında bombalı suikast sonucu hayatını kaybetti.

Zaharçenko'nun koruması Vyaçeslav Dotsenko da öldürüldü. Patlamada içerinde Maliye Bakanı Aleksandr Timofeyev'in de olduğu 4 kişi ciddi şekilde olmak üzere 12 kişi yaralandı. Gençlik aktivisti Natalia Volkova'nın vücudunun %60'ı üçüncü derecede yandı. (Donetsk Haber Ajansı, 1 Eylül)

Donetsk'te politik sürgünde olan Ukraynalı komünist işçi Denis Levin, Workers World'e restorana genellikle ailelerin ve çocukların geldiğini söyledi.

Bombalamanın planlanmasına katıldıkları ya da ilgileri olduğu şüphesiyle on iki kişi gözaltına alındı. DHC yetkililerine göre bu terörist eylem, ABD ve NATO askeri ve istihbarat servisleri tarafından operasyonlar için eğitilen Ukrayna Güvenlik Servisi(SBU) tarafından gerçekleştirildi. (Sputnik Haberleri, 31 Ağustos)

Bir maden işçisinin oğlu olan esnaf Zaharçenko, 2014 yılının başlarında Ukrayna'nın başkenti Kiev'de gerçekleşen bir sağ kanat darbesinden sonra doğu Ukrayna'da bulunan Donbass bölgesindeki anti-faşist başkaldırı ve askeri eylemlere katıldı. Darbe, bölgedeki yerel oligarşi ve Neo-Nazilerle aktif işbirliği içinde olan ABD tarafından bütünüyle desteklenmişti.

2014 Nisan'ında ABD-NATO destekli Ukrayna rejimi Donbass halkına karşı kanlı bir savaş başlattılar. Savaş şimdiye kadar, Birleşmiş Milletler'e göre, 10 bin insanın hayatına mal oldu. Aynı yılın Mayıs ayında yapılan halk referandumu ile Donetsk ve Lugansk bağımsız bir halk cumhuriyeti olarak kuruldu.

Zaharçenko, Ağustos 2014'te DHC'nin başkanı oldu. Güçlü politik bağları olmadan saygı duyulan askeri bir savaşçı olarak, Donbass başkaldırısına önderlik eden ama bağımsız cumhuriyet kurulmasına karşı çıkan sol-kanat ile daha tutucu, Rusya Federasyonu hükümeti tarafından desteklenen kapitalizm yanlısı güçler arasında uzlaşırıcı birisi olarak görünüyor.

Donbass, Batının ablukası sonucu yiyecek, ilaç, araç-gereçler ve diğer temel ihtiyaçlar için o zaman

da şimdi de komşusu Rusya'nın desteğine şiddetle ihtiyaç duyuyor.

Zaharçenko, 2015 yılının başlarında Almanya, Fransa, Rusya ve Ukrayna'nın katılımıyla imzalanan, savaşı bitirmek ve meseleye barışçıl bir çözüm getirecek maddeler içeren Minsk anlaşmasına bağlılığıyla tanınıyordu. Fakat, Petro Poroşenko başkanlığındaki Batı destekli Kiev hükümeti bu anlaşmaya hiçbir zaman saygı göstermedi. Ukrayna tarafı, içerinde Donetsk'in başkentinin dış bölgeleri de olmak üzere tartışmalı bölgelerdeki yerleşim alanlarını kuşatmaya devam ediyor.

Minsk uzlaşmasına dair yaygın hayal kırıklığına ve ablukadan kaynaklı güçlüklerle rağmen Zaharçenko, Ukrayna rejimine karşı birleşik cephenin bir sembolü olarak kişisel popülerliğini korudu.

Zaharçenko, cumhuriyetin kuşatma altında olduğu vurgulamak için genellikle askeri kıyafet giyiniyordu ve sık sık Ukrayna Silahlı Kuvvetleri ve Neo-Nazi sürülerine karşı ülkelerini koruyan askerlerin arasında cephede görülüyordu. Şubat 2015'te Ukrayna askeri saldırısını başarıyla püskürttikleri son çarpışmalardan birinde yaralanmıştı.

Kahramanlarından biri olan Fidel Castro'dan sonra sahaya inen bir model olarak sıklıkla dertlerini dinlemek için cumhuriyetin yerleşimcilerinin arasına gitti. Ukrayna işgali altındaki Ukraynalı ve Donbass bölgesi yerleşimcileri ile online video diyalogu kurdu. Onun tarzı, savaşa yoğunlaşmış başkent günlük normal yaşama dönmesinde etkili oldu.

Zaharçenko suikastı, Rusya Federasyonu ve Suriye Arap Cumhuriyeti hükümetleri tarafından kınandı. (SANA, 1 Eylül) Rusya Federasyonu Başkanı Vladimir Putin Donetsk halkına kişisel başsağlığı dileklerini sundu. (TASS, 31 Ağustos)

2 Eylül'de onbinlerce insan son görevlerini yapmak için Zaharçenko'nun cenazesinin olduğu Do-

netnsk Opera Evi'ne geldiler. 200 bin insan onun cenaze töreni boyunca caddeleri doldurdu. (Novorossia Haberleri, 2 Eylül).

Neden Şimdi?

Donetsk'te SBU tarafından yapılan diğer suikastlar, özellikle dik-kate değer olanlar, Zaharçenko'ya yakın popüler askeri komutanlar, Givi ve Motorola suikastları idi.

Daha önce de Zaharçenko'ya yönelik bomba yüklü araçla ve keskin nişancılarla suikast girişimleri olmuştu.

Fakat, Donetsk'in merkezinde bir sivil hedefte başbakana yönelik bir terör saldırısı şeklinde bir suikast tamamıyla başka bir düzeye işaret ediyor. Böyle bir eylem, Ukrayna rejimi gibi politik, ekonomik ve askeri olarak bağımlı olduğu ABD'nin üst seviye onayı olmadan gerçekleştirilemezdi.

Katliamdaki ABD rolünün altını çizercesine, bir sonraki gün Ukrayna Başkanı Poroşenko, Obama yönetimi sırasında Ukrayna cuntasını iktidara taşımaya yardım eden iki siyasi partiden oluşan blokun bir parçası olan savaş suçlusu senatör John McCain'in cenaze töreninde NATO başkanı Jens Stoltenberg ile yan yana durdu. (Interfax-Ukrayna, 3 Eylül) McCain, 2014 darbesi öncesinde Kiev'de Ukraynalı faşist Oleh Tyanybok ile meşhur bir platformda yer almıştı.

O halde, şu soruyu sormak önemli: Neden Zaharçenko, şimdi ve bu şekilde suikasta uğradı?

Tabii ki, bu şekilde bir saldırı, Donbass yerleşimcileri arasında korku saçmak ve anti-faşist cumhuriyetin hükümetine güveni sarsmak anlamına geliyordu. Zaharçenko'nun cenaze törenine katılan kitlelerin gösterdiği gibi bu plan başarısız oldu.

Fakat saldırı aynı zamanda uluslararası bağlamda da değerlendirilmeli.

Zaharçenko suikastı Suriye Ordusu'nun Rusya,

Karaburun: Lenin'in Devrim Çağrısı Günceldir

Karaburun Bilim Kongresi "Ne Yapmalı" üst başlığıyla 5-9 Eylül tarihleri arasında toplandı. Çok yoğun bir tempoda, konu çeşitliğinde ve oturum yoğunluğuyla geçen kongrenin en sıkıntılı durumu; zamanın hiç bir konuşmacı için yetmiyor olması, bir de seslerin anlaşılması oldu.

Kongre çağrı metninde, "Lenin 1901 yılında yazıp bir yıl sonra yayımladığı Ne Yapmalı kitabında Rusya'daki işçi sınıfı hareketinin 'yakıcı sorunlar'ı saptamıştı. Sorunları belki her zamankinden ve her yerdekenden daha 'yakıcı' hissedilen Türkiye koşullarında, sosyalizm tarihinin bu kültürüne dönüp baktığımızda görüyoruz ki orada tartışılan sorunlar hâlâ bütün yakıcılığıyla sosyal ve siyasal yaşamımızın her bir alanına değişiyor" deniyor ve bugüne cevap olması açısından konuları tartışmak istediğini belirtiyor. "117 yıl önce Lenin'in tarihi metninin başlığında 'Ne Yapmalı?' sorusuna bugünden bakarak beraber düşünmeyi, yanıt aramayı arzuladığımız Kongremiz ise söz konusu metnin ilk halinin başlığı olan 'Nereden Başlamalı' sorusuna belki de bugün için bir cevap olacaktır..."

Evet, zamanın şimdisinde Lenin'in devrim çağrısı her zamankinden daha yakıcı ve gerçek bir talep; hem de dünya devrimlerinin uzun süredir gündemde olmadığı, devrimin 'bir ihtimal' olarak bile toplumsal duygu-durumun kıyasına yaklaşmadığı bir 'karanlık dönem'de... Ve Lenin haklıdır; devrim çağrısı mantıksal bir zorunlulukla örgüt sorununu koyar düşünmenin önüne. Dünyanın her köşesinde devrimci hareketler kendi içeriğine uygun biçimler ve siyasal yapılar inşa ederek cevap verirler bu çağrıya. Yine biliyoruz ki yaklaşık yüz yıldır dünyanın her köşesinde üniversite içinden ya da dışından kendi sözünü söyleyebilme yürekliliğini gösterebilmiş aydınlar devrimci siyasetin kimi zaman içeriden kimi zaman dışarıdan bilinc üreticisi/taşıyıcısı oldular; öncünün pratiklerini belirlemek ya da belirlenmiş pratikleri teorileştirmek/dil-

lendirmek için... 12 Mart ve 12 Eylül'den sonra ülke tarihinin en kapsamlı baskı ve kovuşturmalarıyla karşı karşıya olan akademisyen ve aydınlarla yapılanlar söz konusu tartışmaların yalnızca 117 yıl önceki tüm bileşenlerine değil çok daha fazlasına..."

Karaburun Bilim Kongresi oturumlarının konu başlıkları şu şekilde: "Herkes İçin Gıda, Lenin ve Güncel Sorusu "Ne Yapmalı?", Ortadoğu ve Kuzey Afrika: "Heybetli Küller" Coğrafyası, Soma'da Yaşananlar ve Gerçekler, Dünya Ne Yapmakta? "Kendiliğindenlik Önünde Eğilme", Marksizm/ler: "Kendini Arındırarak Güçlenmek", Akademik Halleri: Göçmenlik, Cinsiyet, Dayanışma, Esneklik... Ekosistemi Savunmak İçin 'Ne Yapmalı?', 'Nasıl Yapmalı?', Kültür ve Sanatın Kadim Sorusu: "Nasıl Yapmalı?", Özgür ve Eleştirel Akademi İçin: İnsan Hakları Okulu, İşçi Sınıfı: "Kabarmanın Başlangıcı" mı?, Türkiye'de Siyaset: "Dağınık, Belirsiz, İnatçı", Alternatif Akademiler: "Eleştiri Özgürlüğü", Toplumsal Cinsiyet: Normali Reddetmek, 1968'den 2018'e Öğrenci Hareketi'nin Evrimi ve Bugün Ne Yapmalı?, Medya ve "Siyasal Teşhirler", Marx 200 Yaşında: Marx'ın Orkestrası, Türkiye'de Demokrasi Mücadelesi, Akademi İçin Ne Yapmalı?, Başka Bir Dünya İçin "Nereden Başlamalı?"

Böylesine yoğun oturumlardan oluşan bir kongreyi bütünlüklü değerlendirmek, işi kongreyi takip etmek olan bir gazeteci için dahi mümkün görünmezken, sunum yapan kişilerin ve katılımcıların bunu başarabilmesi imkansız. Umarız medya üzerine çalışma yapan ve e-dergi olarak kongre gazetesi çıkarmak için orada bulunan arkadaşlarının çalışması hepimize bütünü anlama konusunda yardımcı olur.

Kongre Onur Hamzaoğlu'nun konuşmasıyla başladı. Üç noktada devletle çatışma içinde olduğunu belirtti. Dilovası

mesalesinde devletin açıkladığı rakamlardan farklı bir rakam açıkladığı için, savaş ilanına karşı barış adına "bu suça ortak olmayacağız" diyerek imza attığı için, ve son olarak Afrin işgaline karşı olduğunu ilan ettiği için...

Kongre'nin 150 katılımcı ile 27 ayrı oturumdan oluştuğunu belirten Hamzaoğlu, bilimin doğanın yasalarına uyması, gerçeği ortaya çıkarmak için uğraşması gerektiğine vurgu yaptı. Ama doğru her zaman gerçek demek değildir diye eklemeyi unutmadan. Üniversitelerin gerçeğin dile getirildiği yer olması gerekirken bugün gerçeğin çarpıtılmış biçimini topluma kabul ettirmeye çalışan kurumlara dönüştürüldüğünü belirtti. Bugün artık kapitalizmin rıza üretme konusunda başvurduğu tek motivasyon aracının şiddet olduğunu belirten Hamzaoğlu, kapitalizmin motivasyon kaybında olduğunu, yonetebilmek için kutuplaştırdığını sözlerine ekledi. Günümüzü anlama konusunda Lenin ve Stalin'e atıflar yaptı. Kapitalizmin ikna aracının şiddet olduğunu, bunu da çocuğa karşı, kadına karşı, iş yaşamına karşı nasıl bir yoğunlukta yürüttüğünü gördüğümüzü söyledi.

Açılış konuşmasının ardından ilk oturum başladı. Devrimci Hukukçuların da yer aldığı bu oturumun üst başlığı, Lenin ve Güncel Sorusu "Ne Yapmalı?" idi. Ahmet Haşim Köse'nin kolaylaştırıcı olarak yer aldığı oturumda, Devrimci Hukukçular adına Süleyman Acar, "Nereden

Başlayacağız Amaç Araç Diyalektiği" başlığıyla sunumunu gerçekleştirdi. Çetin Eren, "Ne Yapmalı'nın Çağrısı Neydi?" diye sordu. Ahmet Gül, "Lars Lih: Şematik Lenin'den Erfurt Lenin'e" dedi. Fırat Sözeri, "SSCB Kaynaklı Metin ve Lenin Eserlerinin Türkçe Çevirisinde Yaşanan Problemler ve Politik Sebepeler Tahrifata Uğratılması Üzerine Bir İnceleme"

başlığı altında çeviri sorunlarına dikkat çekti. Çağdaş Yazıcı ise "Ne Yapmalı'nın Çağrısı Yerel Miydi Evrensel miydi?" diye sordu.

Farklı soru ve sorunların bir arada olduğu oturum süre sıkıntısı nedeniyle konuşmacıların dertlerini tam anlatamadığı bir şekilde sonlandı. Nereden Başlayacağız Amaç Araç Diyalektiği, üzerine duran Devrimci Hukukçular, sorunu şu şekilde ortaya koydular: "Teori ve pratik üzerine çokça özllü sözler edildi. Çokça eserler yazıldı. Her dönemin ruhuna uygun olarak taraflar, çağının gerekleri ve durdukları yere göre ilişkiyi yeniden ve yeniden tanımladı. Tarihe ve Marx, Engels ve Lenin'e göndermeler yaptı.

Cehaletin hiç kimsese kazandırdığı bir şey yoktur, 'devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz.' (Lenin, 1997) Bu açıdan teori, pratiğin ihtiyaçlarına yanıt verecek, ona yol gösterecek bir alandır. Ve bu açıdan o, devrimci teori olmak zorundadır. Ne yazık ki en başta 'Batı Marksizmi' olmak üzere bir dizi çevrenin elinde teori sorunları ortaçağın skolastik tartışmalarıyla boy ölçüşebilecek biçimlere büründü. 'Çubuğu eğip bükmeden bir türlü kurtulamadılar! Teorinin başındaki o devrimci sözü sürekli ıskalandı, teorisizm batağna saplandı.

Oysa 'devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz!' derken Lenin, Engels'ten yola çıkarak, üstüne basa basa işçi sınıfı içinde teorik mücadeleye vurgu

yapıyordu. Teori 'bir eylem kılavuzu' idi. Teori eylem için vardı. 'Aslanlar dünyayı yorulmamak değil değiştirmek' idi...

Kuşkusuz dünyayı değiştirmek için öncelikle onu anlamak gerek. Öte yandan dünyayı değiştirmek için öncelikle dünyayı değiştirmeyi istemek gerek!" diye başladıkları sunumda "Günümüz Dünyası, Yeni Evre, Leninist Parti, Kriz ve Devrim, Ne Yapmalı" arabaşlıkları ile konuyu açtılar. Sonuç olarak "Sistem krizde. Uzun yıllardır krizde. Yaygın deyimle 'kriz yönetimi' ile idame ettiriyor hayatını. Bu söylem bile emperyalist-kapitalist sistemin çözümsüz bir krizle sakatlanmış olduğunun açık kanıtıdır. Her bir krizi bir öncekinden daha derin ve yaygın olan bir sistem var karşımızda. Ve biriken muazzam atıl-para sermayenin zorladığı balonlarla, kredi sistemi ile sınır ve yeteneğinin çok çok ötesine genişleyen üretimiyle, yüz milyonlar halinde yaşamın dışına ittiği emekçileriyle, çözümsüz çelişki ve çatışkısıyla... bir sınıra gelip dayandı kapitalist sistem. Toplum ve doğanın tamamen imhası artık bir adım ötemizde. Yıkım savaşları da aynı şekilde kapımızda. Hala süren irili ufaklı savaşlardan bahsetmiyoruz bile. Tüm bunlara ek, kimi örtük kimi açık yaygınlaşan küresel iç savaş var. Bütün bunların arasında hala bir sistem çöküşünü görmemek, bu çöküşe karşı büyüyen isyanları, hareketleri, kalkışmaları farketmemek, yukarıda bahsettiğimiz gibi kapitalizmin temel eğilim ve yasalarının işleyişleriyle oluşan birikimin nitel bir fark yaratıldığını anlamamak, 'ne yapmalı' sorusunu ya hiç sormamak demek, ya da öylesine iş olsun diye sormak demek. Çünkü bu çürüyen ve çöken toplumdaki devrimlerle çıkılacak, ya da çürüme ve çöküş tüm toplumu ve doğayı yokluğa sürükleyecek. Günümüzün temel ikilemi budur!"

Sosyalizmin günümüzün bir olgusu haline geldiği bir aşamada, halen sosyalizmi geleceğin sorunu olarak görmek, tarihi sürecin dışına düşmektir. Şimdi Devrim Zamanı!" dediler.

NOT: RedStar Over Donbass sayfasından alınarak çevrilmiştir

KÜBA KUŞATILMIŞ BİR SOSYALİST ADA-III

Küba ile ilgili anlatılacak ne kadar çok şey var. Bunların hepsini yazıya döksek sanırım gazetemizin sayfaları yeterli olmayacak. Yine de ilginizi çekeceğini sandığım bazı ayrıntıları anlatmakta fayda olduğunu düşünüyorum.

Bunlardan ilki, Küba'da hiç kimsenin şu ya da bu nedenle herhangi bir ayrıcalığa sahip olmadığı... Toplumsal ya da siyasi statünüz ne olursa olsun, Küba'da farklı bir muamele göremiyorsunuz. Bunu ben ilk, göçmenlik bürosuna kayıt olmak için gittiğimizde gördüm. Evinde kaldığımız yoldaş, yasadışı bir iş yapıyor olmamak için, gittiğimiz ilk haftasında bizi kaydetmek için göçmenlik bürosuna götürdü. Yani öyle Küba'ya geldiniz, dilediğiniz yerde dilediğinizce kalamazsınız. Birileri sizi yasadışı bir şekilde evinde konuk edip, üstelik sizden bu konaklama karşılığında para da alabilir. Böyle bir algılamamın önüne geçmek için, eski milletvekili olan Lazara yoldaş, bizi göçmenlik bürosuna götürdü; kaydolmamız gerekiyor...

Gittik, pek devlet dairesine benzemiyor; salaş bir yapı. Duvarında Che'nin gülen, çerçevesiz bir resmi asılı. Hava çok sıcak olduğu için vantilatörler çalışıyor. Adet olduğu üzere İspanyolca "en son kim?" diye soruyoruz. Biri elini kaldırıyor ve bundan sonra biz onu takip edeceğiz. Ondan sonra sıra bizim. Diyeceksiniz ki, yanınızdaki eski milletvekili; direkt görevliye gidip işlemlerini kısa sürede halledemiyor mu? Hayır; burası Küba, Türkiye değil. Türkiye'de olsa eski milletvekilinin gelmesine bile gerek yoktu. Hizmet, ayağına kadar gelirdi. Küba'da Lazara yoldaş, daha önce geçirdiği bir kazadan dolayı buraya kadar güçlüğü geldi ve herhangi bir yurttas gibi sıraya geçti ve bekliyor.

Hava sıcak ve bunaltıcı... Bizimle beraber bekleyenlerden biri, bir boşluk anında gidip görevliyle konuşuyor. Merak ediyoruz ne konuştuğunu; sıra bize gelince görevliye soruyoruz. Bu kişiler Meksikalı olduğunu ve kendilerine yiyecek-içecek bir şeyler aldıklarını, bunları vermek istediklerini, kendilerinin de uygun bir dille reddettiklerini söylüyor. Yani Küba'da çaktırmadan da olsa rüşvet geçmiyor!

Sıra bize gelene dek bekliyoruz; biraz geç geliyor. Arkadaşlar, görevliyle konuşuyor; görevli gidip geliyor. Çevirmenimiz daha önce Küba'ya defalarca gelmiş; aynı evde defalarca kalmış; ama bizim için sorun var. Deyim yerindeyse biz, "tavşanın suyunun suyu"yuz. Aynı sorunla havaalanında girerken de karşılaşmıştık; ama kısa sürede halletmiştik. Anlaşıyor ki, yoldaşlar işi sıkı tutuyorlar. Öyle "Küba'ya turist olarak geldim; istediğim yerde kalırım" yok. Burada da her şeyin bir prosedürü ve uyulması gereken kuralları var. Kimi buna "bürokrasi" der, biz "güvenlik önlemi" diyelim. Gayet anlaşılabilir bir durum. Bürokrasi olsaydı, Lazara yoldaş işleri çoktan halletmiş olmalıydı. Sonra biz de bir şekilde kayıt oluyoruz ve Lazara yoldaş tekrar giderek, gerekli işlemleri hallediyor.

Küba'da dikkatimizi çeken bir diğer olay, Küba'yı oluşturan bütün milletlerin bir arada, kardeşçe yaşamasıydı. Hiç kimsenin bir diğerinden üstünlüğü yok. Küba'da Hispanic (İspanyol kökenli) olabilirsiniz, siyah (Afrika kökenli) ya da yerli farketmez; hepiniz Kübalısınız. Küba anayasası size eşit yurttaşlık haklarını tanımış. Resmi dil İspanyolca; ama bu başka dilleri konuşmanıza veya başka dillerde eğitim almanıza engel değil. Bir kez daha Nazım'ın dizeleri geliyor aklımıza: "hangisi ak hangisi melez hangisi kara seçemedim"... "gözleri birbirine öylesine benziyordu ki, her şeyleri de öyle-

sine gözlerinde ki"... Herhangi bir yerde, herhangi bir devlet dairesinde ya da eğlence yerinde siyah, beyaz, melez Kübalılara rastgelebilirsiniz ve hepsi de kendinden emin, kendine güvenli... Kübalı olmanın, adayı abluka başta olmak üzere emperyalist- kapitalist saldırılara karşı savunuyor olmanın gururu ve onuruyla bakıyorlar size...

Evet, sizi Maique'yle tanıştırmamız zamanı geldi. Bir önceki sayımızda onunla resimlerimiz yayınlanmıştı gerçi. Tam adı Maique Lores Reyes. Gerçek bir yurtsever ve gerçek bir komünist. Çiftçilikle uğraşır ve tarım alanındaki tüm gelişmeleri anı anına izliyor. Ablukanın yarattığı tahribatın fazlasıyla farkında; kendisine tahsis edilmiş topraklar üzerinde sebze, meyve ve hayvan yetiştiriyor. Bu konuda yaptığı çalışmalarla Küba devletinden ödül almış birisi... Hep sosyalizm için, Küba için daha fazla ne yapabiliriz diye düşünüyor. Bize kendi ürettiği meyvelerden hazırladığı meyve sularından sunuyor ve kendi yetiştirdiği tavukların yumurtasından hazırlanmış enfes bir omlet hazırlıyor; bize bahçesini gezdiriyor ve yaptığı şeyleri gururla anlatıyor. Onun örneğinde biz Küba Devrimi'nin yenilmeyeceğini bir kez daha görüyoruz. Daha sonra ölümsüzleşen yoldaşlarımız için başka bir bahçeye dikeceğimiz avokado fidanını bahçesinden söküp getiriyor. Sosyalizmden, Küba'da sosyalizmin geleceğinden bahsederken gözleri doluyor...

Size bahsetmek istediğimiz bir diğer insan, Abuelo (dede)... İsmi: Banifasyo Faba. Çevirmen yoldaşımızın gide gele artık ailesinden biri olduğu Abuelo, yaşını hiç mi hiç göstermiyor. 90'ına merdiven dayamış olmasına rağmen rahatlıkla "orta yaşlı" diyebilirsiniz. Yıllar yılı Fidel'in korumalığını yapmış (Bu görevini, Fidel ölünce doğal olarak, bırakmış); ama bunu bizim çevirmen yoldaşımız dahil hiç kimse bilmemiş. Abuelo, bunu bir sır gibi saklamış.

Abuelo, devrime katılmış birisi... Ona devrimle ilgili sorular soruyoruz. Silahlı bir müfrezenin askeriymiş. Batista'ya karşı mücadelenin kolay olmadığını ve zaferin kolay kazanılmadığını söylüyor. "Bizim liderimiz çok iyiydi; Fidel gibi bir önderimiz vardı" diyor. Devrimi bizzat yaşamış birinden dinlemek bizleri bir hayli duygulandırıyor. Abuelo'nun bir oğlu doktor. Şu anda Meksika'da "gönüllü doktor" olarak çalışıyor. Yani Küba devletinin Latin Amerika'ya gönderdiği binlerce doktordan biri... Banifasyo Faba ve eşi Mindalya ile ve torunlarının harika çocukları ile unutulmaz dakikalar yaşadığımız evden güçlüğü ayrılıyor...

Küba'da olduğumuz süre içerisinde gezmek için de zamanımız oldu elbette... Küba'ya daha önce defalarca kez gelmiş olan çevirmen yoldaşımız, bizi Havana'da görülmesi gereken yerlere götürdü. Eski Havana'yı da gezdik birlikte... Burasının tarihi dokusuna neredeyse hiç dokunulmamış; kiliseler vb olduğu gibi duruyor. Eski bir bina opera salonu haline getirilmiş ve ünlü bir balerin olan Alicia Alonso'nun ismini almış. Muhteşem binanın içinde bir balerin heykeli estetik zarafetle insanlara sosyalizmin sanata verdiği değeri gösteriyor adeta... Eski Havana'da kitapçılar, küçük alışveriş merkezleri, barlar, kafeler gırla... Sokaklarda hiç eksik olmayan müzik sesleri; salsa, çaça... Bir

yerde Sanço Panço'nun heykelini görüyoruz; eski tellerle ustalıklı yapılmış. Biraz şaşırıyoruz; çünkü biz hep Don Kişot heykelleri görmeye şartlanmışız (gerçi, sonra onu da görüyoruz), Sanço Panço'nun heykelinin yapılacağı pek hayal edememişiz; ama burası Küba... Hayal edemediklerimizin bile gerçek olabileceği bir yer!

Mihmandarımız başka gün bizi Las Terrazas diye bir yere götürüyor. Saatlerce

ormanın içinde arabayla yolculuktan sonra varıyoruz bu saklı köye... Aslında bir gölet var ortasında ve etrafta Küba bayrağının renklerine boyanmış, mavikırmızı-beyaz evler... Bunlar kooperatif evleri imiş; komün evleri de denilebilir. İşçiler, emekçiler belirli sürelerle buraya gelip kalabiliyorlar. Hem doğal gölete girip serinliyor, hem de çok ucuza burada dinlenebiliyorlar. Lokanta ve kafeler de var ve hepsi çok ucuz. Biz de gölete girip yüzyüyoruz ve yemeklerinden tadıyoruz. İçimizden bir kez daha Küba insanlarının her şeye rağmen ne kadar mutlu olduklarını geçiriyoruz.

Biz Küba'ya gidişimizi özellikle 26 Temmuz'a denk getirmiştik. 26 Temmuz, devrimi başlatan hareketin adı. Fidel ve yoldaşları kendilerine 1953 yılında Moncado Kışlası'na yaptıkları baskının tarihini ad olarak almışlar. Fidel ve yoldaşları, devrimden sonra Küba Komünist Partisi adını almadan önce hep 26 Temmuz Hareketi olarak anılıyorlar. Nazım Hikmet bu baskını ve sonrasında gelişenleri, "Havana Röportajı" adlı şiirinde eşine az rastlanır bir ustalıkla betimlemiştir.

26 Temmuz kutlamalarına Havana'da Devrim Meydanı'nda katılmanın hayalini kurmuştu; ne yazık ki bu hayalimizi gerçekleştiremedik. Küba devleti, bu seneki kutlamaları Fidel'in mezarının olduğu Santiago de Cuba şehrine almıştı. Fidel'in sonsuzluğa uğurlanışı yeni olduğu için, bunun daha anlamlı olacağını düşünmüşlerdi. Santiago de Cuba, Havana ile tam zıt yerlerde. Arabayla 14 saatte gidilebiliyor. Gidiş-geliş, iki günden fazla ediyor. Eşimin sağlık durumu ve Santiago de Cuba'da bilemediğimiz konaklama koşulları da işin içine karışınca, içimiz kan ağlaya ağlaya bu hayalimizden vazgeçmek zorunda kaldık. Böyle önemli bir günde kutlamanın yapılacağı ana yerde olamamak bizi derinden üzdü. Lazara yoldaş, Havana merkezde değil ama her yerel birimde 26 Temmuz kutlaması yapılacağını söyleyerek içimize biraz su serpti; ama yine de istediğimiz gibi olmayabileceğini kestirdik.

26 Temmuz sabahı erkenden kalktık; en güzel elbiselerimizi giydik. Buradan götürdüğümüz üzerinde Deniz yoldaşın resmi olan bayrağımızı, Maique yoldaşımızın kesip düzelterek verdiği sopanın ucuna taktık ve buluşma yerine gittik. Genellikle orta yaş ve üzeri insanların geldiğini gördük. Yaklaşık 50-60 kişi vardı. Önce saygı duruşunda bulunuldu sonra İspanyolca sloganlar atıldı. Biz de İspanyolca "Viva Cuba" sloganını attık; orada bulunanlar slogana eşlik ettiler. Daha sonra aralarında Türkiye'den gelen

yoldaşlar olduğunu da duyurdular. Sonra yürüyerek Fidel'in sürekli gitmeyi sevdiği yerleri ziyaret ettik. Bu gezilerle ilgili anıları olan, anılarını paylaştı. En son, kalanlarla birlikte, ki çoğu kadınlardan oluşuyordu, Ramon yoldaşın bakımını üstlendiği bir bahçeye törenle temsili olarak Kenan yoldaşımız ve siperyoldaşımız Ayçe İdil için birer fidan diktik. Yoldaşlarımız, özgür topraklarda boy verip meyveye duracaklar. 26 Temmuz anması bu şekilde son buldu. Santiago de Cuba'ya gidememek içimizde ukde kaldı.

Akşam devlet televizyonunda görüntüleri izledik. Raul Castro ve devlet başkanı Miquel Diaz Canel'in de katıldığı kutlama programı epeyce görkemli olmuştu; ama beni en çok etkileyen 9-10 yaşlarında küçük bir çocuğun kürsüden konuşması oldu. Revolucion (devrim) ve Luchar (mücadele) dışında hiç bir kelimeyi anlamasam da konuşmasındaki inanç ve kararlılık her şeyi ifade ediyordu. Sanırsınız Fidel küçülmüş ve kürsüden konuşuyordu; zaten bütün dinleyiciler ayakta alkışladı.

Görmeyi istediğimiz yerlerden biri Devrim Meydanı idi ve burayı görebilmiş, Che ve Camillo'nun silüet resimlerinin olduğu bu meydana Mücadele Birliği'nin bayrağını dalgalandırmış; devrim anının ruhunu içerimizde hissetmiş-

tik. Mihmandarımız, burayı 1 Mayıs'ta görme bahtiyarlığına sahip olmuştu; biz sadece Che ve Camillo'nun silüet resimleri önünde fotoğraf çektirebildik...

Tabii Küba'ya gelip Che'nin ve Bolivya'da ölümsüzleşen diğer savaşçıların mezarlarının olduğu Santa Clara'ya gitmezlik olmazdı. 4 saatlik, etrafı şekerkağıtlarla ve ormanlarla dolu bir yoldan Santa Clara'ya geldik (yol üzerinde büyük bir alana yapılmış Lenin Parkı'nda inip fotoğraf çekilmeyi de ihmal etmedik!).

Hava çok yağmurluydu; Che'nin anıt mezarını bulduk. Üzerinde Che'nin Fidel'e son mektubunun olduğu, elinde silahı ile resmedildiği devasa anıtın önünde üzerinde Deniz yoldaşın resminin olduğu bayrağımızla resimler çektirdik. Oraya başka ülkelerden gelen komünistlerle dost olduk hemencecik. Sonra mezarın olduğu bölüme girmek için arka bölüme geçtik; ama burada Küba'da olduğumuz sürece en çok canımızı sıkan duruma karşılaştık. Mezarı ziyaretimize izin vermediler; kapalı olduğunu söylediler. Çok uzaktan geldiğimizi, başka şansımız olmadığını vb vb ne kadar söyledik, ne kadar dil dök-

tüysek de "zaten yetkili birinin de olmadığını" söyleyerek koruma görevlileri bizi içeri almadılar. Bu da içimizde ukde kaldı.

Daha sonra burada bulunan, Che'nin dağın tepesinden bazuka ile vurduğu Batista rejimine ait devrilmiş askeri vagonların olduğu yeri ziyaret ettik. Bu vagonlar, o gün nasıl devrilmişlerse öyle duruyorlar. Bir açık hava müzesi haline getirilmiş; içinde o günkü askerlerin giysileri ve elkonulan silahları sergileniyor. Biz ziyaret ederken yalnız değildik; epeyce turist vardı... Bu arada belirtelim: Santa Clara devrime ilk desteğini açılan ve devrimin ilk başladığı yerlerden biri. Che'nin kucağında bir çocukla heykelinin olduğu Küba Komünist Partisi'nin yerel biriminin olduğu yer aynı zamanda. Burayı da ziyaret ediyor; Che'nin boş olan eline Mücadele Birliği bayrağını tutuşturuyoruz. Böylece, Che ile Deniz yoldaşı da buluşturmanın bahtiyarlığını yaşıyoruz.

Havana'da daha önce giden yoldaşlarımızın ziyaret ettiği Cenexex'i de ziyaret ediyoruz. Raul Castro'nun kızı Mariela burada görevli; bu yoğunluk arasında onu da görür, Türkiye'de yapmayı düşündüğümüz Emekçi Kadın etkinliğine davet ederiz diye düşünüyoruz. Ancak, Mariela 26 Temmuz etkinliği için yoğun olduğundan dolayı gelemiyor. Burada onun sekreteri durumunda olan bir trans bireye notumuzu ve davetimizi bırakıyoruz. Burada insanların cinsel tercihlerinden dolayı yargılanmıyor oluşu ve trans bireylerin kendilerine olan güveni bizleri sevindiriyor. Sosyalizmin LGBTİ bireyler konusunda çalışmalar yaptığını ve bir hayli yol almış olduğunu görmek, kafa-

sında bu konulara dair bir sürü önyargılara sahip bir ülkeden gelen biz komünistler için öğretici oluyor. Küba'da kaldığımız süre içinde sınırlı olan günlerimiz hiç bitmesin istedik; çünkü devrimini yapmış ve sosyalizmi yaşayan bir ülkede kaldığımız her an sizin için bir mutluluk kaynağı... Okullar açık olsaydı ve çocukları öyle güzelim okul kıyafetleriyle kocaman "kırmızı elmalar gibi" gülerken görebilsedik eminim daha mutlu olacaktık. Hem Karl Marx tiyatrosunda bir tiyatro izlemek de vardı değil mi? Yoldaşlarımız için diktığımız ağaçların boyatmasını ve meyve vermesini görmek... Ama Ramon yoldaşın sözü var: onlara gözü gibi bakacak ve büyüdülerinde resimlerini bize gönderecek. Ondan ayrılırken, gözlerinin dolmasından ve İspanyolca yürekten (corazon) demesinden bunu anlıyorum. Aynı şeyleri Lazara yoldaşla vedalaşırken de hissettim. Ve ona söz verdiğimiz gibi, her gece onun baktığı yıldızına bakıyor ona ve Kübamıza, hayallerimizin gerçekleştiği bu güzelim adaya yoldaşa selam ve sevgilerimizi gönderiyorum...

Hasta La Victoria Siempre!